

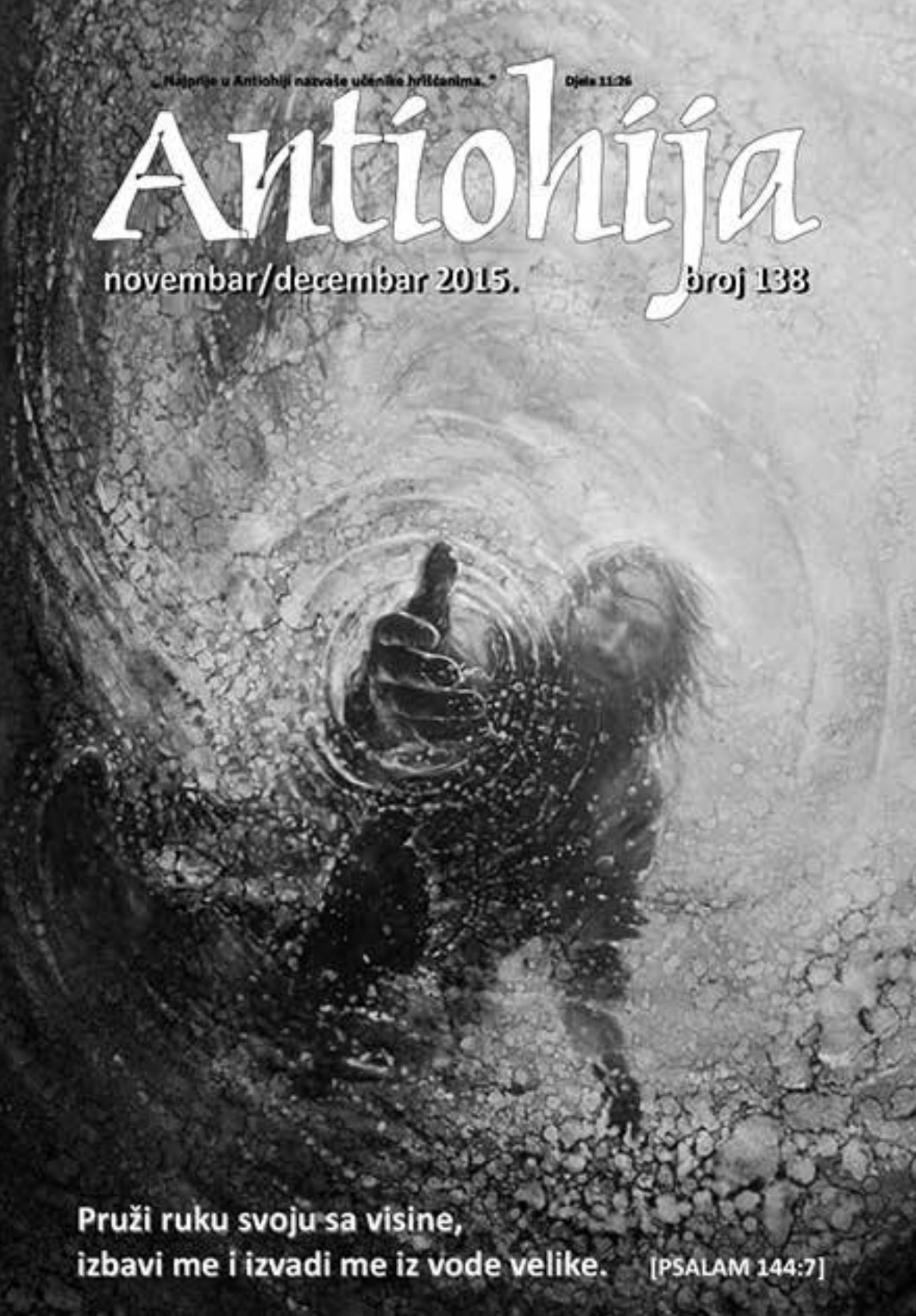
Najprije u Antiohiji nazvaše učeničke hviljčanicima. *

Djela 11:26

Antiohija

novembar/decembar 2015.

broj 133

Pruži ruku svoju sa visine,
izbavi me i izvadi me iz vode velike. [PSALAM 144:7]

MUDRE MISLI

Jednog dana ćeš se probuditi i više neće biti vremena da uradiš stvari koje si oduvek želeo uraditi. Uradi ih sad!

Paulo Koeljo

Najbolje stvari u životu prođu jer prvo govorimo: „Još je rano“, a zatim: „Suviše je kasno“.

Gustav Fleber

Čovek mora biti dovoljno veliki da prizna svoje greške, dovoljno pametan da od njih ima koristi i dovoljno jak da ih ispravi.

Džon Maksvel

Bez marljivog rada, ne raste ništa osim korova.

Gordon B. Hinkli

Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju novčanim priložima, molimo da nam se javite.

Antiohija se finansira od dobrovoljnih priloga čitalaca.

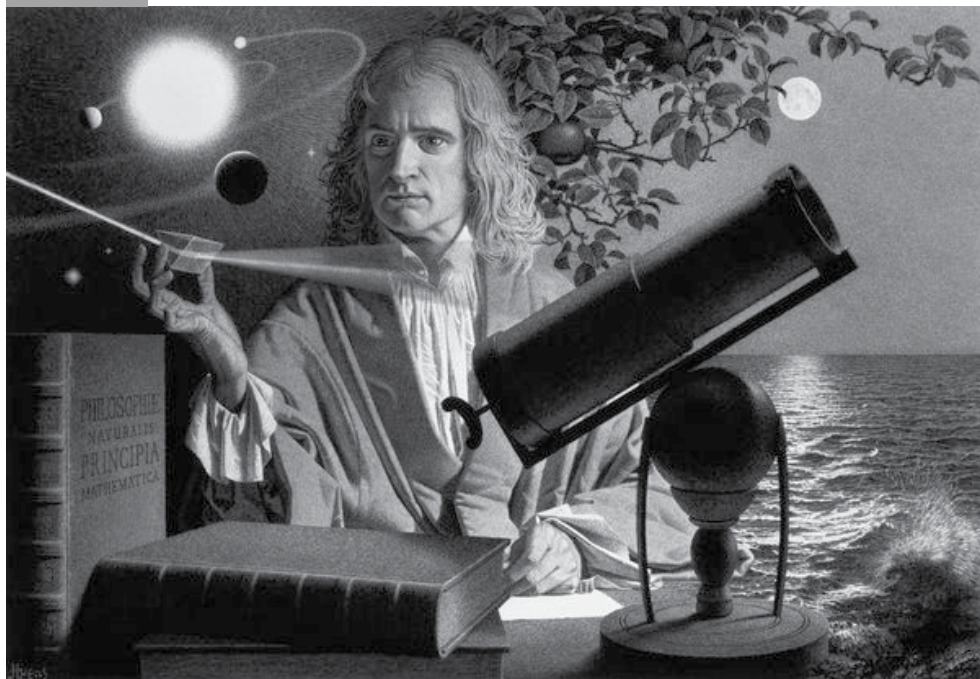
Zahvaljujemo se na finansijskim priložima vjernicima iz Šida, Trestenika, Gornjeg Milanovca, Petrovca na Mlavi i Beograda.

**Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS/Viber: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: 1909, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka**

DISTRIBUCIJA

**Srbija: Miroslav Čobrda +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186**

ISAAC NJUTN

Jednom su zapitali čuvenog fizičara Isaka Njutna:

„Kako je moguće da tijela mrtvih, odavno raspadnuta, ponovo postanu tijela svojih duša?”

Na to je naučnik pomiješao gvozdene opiljke sa zemljom i upitao svoje sagovornike:

„Ko može da izdvoji iz prašine i sastavi ove gvozdene opiljke?”

Odgovor nije dobio.

Potom je Njutn uzeo magnet i prinio ga mješavini. Nastalo je komešanje čestica. Opiljci gvožđa počeli su se hvatati za magnet i jedni za druge. U prašini nije ostalo ni jednog djelića gvožđa. Tada Njutn reče prisutnima:

„Onaj, koji je ovoliku silu dao mrtvom kamenu, zar ne može dati takvu moć našim dušama kada bude trebalo da se obuku u svoja tijela.”

M

ENTALITET PUSTINJE

*„Molim vas neka sve bude jednostavno,
ne volim kada je nešto preteško.“*

***„Jer zapovijest ova koju ti ja
zapovijedam danas niti je
visoko ni daleko od tebe.“***

V Mojsijeva 30:11

Pogrešan stav uma je izvor velikog broja problema u Božjem narodu i zato verujem da zaslužuje da se njime pozabavimo.

Ovo je jedan od najučestalijih izgovora koji se mogu čuti od ljudi koji traže da se molimo za njih. Vrlo često mi neko priđe za savet i molitvu, i kada mu ukažem na to šta kaže Božja

Reč, ili ono što mislim da je poruka Duha Svetog za njega ili nju, ta osoba mi kaže: „Znam da je tako. Istu stvar je Bog i meni pokazivao, ali Džojls, to je *tako teško*.“

Bog mi je pokazao da neprijatelj želi da ubrizga ovu frazu u ljudske umove kako bi ih naveo da se predaju. Nekoliko godina unazad, kada mi je Bog objavio ovu istinu, opomenuo me je da prestanem da govorim kako je sve teško i da će, ukoliko budem obratila pažnju na to, stvari postati jednostavnije.

Čak i kada smo odlučni po pitanju nečega da ga sporovodemo, neretko smo skloni da dosta vremena provedemo u razmišljanju i razgovoru o tome kako je to teško. Rezultat toga bude da se projekat završava mnogo teže nego što bi to bio slučaj ukoliko bismo obratili pažnju i umesto negativnog imali pozitivni pristup.

Kada sam po prvi put u Svetom pismu otkrila kako bi trebala da živim i da se ponašam i to usporedila sa svojim tadašnjim stanjem, rekla sam: „Bože, ja želim da bude sve po tvome, ali to je tako teško.” Bog mi je tada pokazao stih zapisan u 5. Mojsijevoj 30:11 koji nam poručuje da Njegove zapovesti nisu ni teške ni daleko od nas.

Razlog zašto Gospodnje zapovesti nisu teške za nas jeste taj da nam On daje svoga Duha kako bi delovao u nama i kako bi nam pomogao kada to od Njega zatražimo.

POMOĆNIK

„I ja ću umoliti oca, i daće vam drugoga utješitelja da bude s vama zauvijek.”

Jovan 14:16

Gotovo sve ima tendenciju da postane teško ako ga radimo nezavisno, bez oslanjanja na Božju milost. Kada bi nam sve u životu bilo lako, sila Duha Svetog nam ne bi bila ni potrebna. Sveto pismo o Njemu govori kao o Pomoćniku. On je u nama i sa nama sve vreme kako bi nam pomogao i osposobio nas da činimo ono što sami nismo u stanju, i da lako učinimo ono što bi bez Njega bilo teško.

LAKO I TEŠKO

„A kad Faraon pusti narod, ne odvede ih Bog putem k zemlji Filistejskoj, ako i bješe kraći, jer Bog reče: Da se ne pokaje narod kad vidi rat, i ne vrati se u Misir.”

II Mojsijeva 13:17

Budi siguran da na svakom mestu na koje te Bog povede On može i da te održi. On neće dozvoliti da na nas padne više tereta nego što smo u stanju izdržati (I Korinćanima 10:13). On sve što naruči i isplati. Naš život ne mora da podseća na neprekidnu borbu ukoliko naučimo da se neprestano oslanja-

mo na Njega i da primamo snagu koja nam je neophodna.

Ukoliko znaš da te je Bog pozvao da učiniš nešto, nemoj oklevati samo zato što se u međuvremenu situacija pogoršala. Kada stvari krenu „nizbrdo” provodi više vremena sa Njim, oslanjaj se sve više na Njega i primi još više milosti od Njega (Jevrejima 4:16).

Milost je Božja snaga koju primamo bez naknade, kako bismo činili ono što sami nismo u stanju. Obrati pažnju na misli poput: „Ja ovo ne mogu; suviše je teško.”

Ponekad nas Bog umesto lakšim povede onim težim putem, zbog toga što čini nešto u nama. To čini da bismo naučili da se oslanjamo na Njega, jer ukoliko bi sve u našem životu bilo jednostavno i kada bismo sami mogli da se

izborimo, On nam ne bi bio potreban.

Bog je Izrailjce vodio dužim i težim putem zbog toga što su još uvek bili kukavice. On je morao da deluje u njima, da ih pripremi za bitke koje im predstoje u Obećanoj zemlji.

Mnogi smatraju da ulaz u Obećanu zemlju označava prekid svih bitaka, ali to nije tačno. Ako pročitate šta se dešavalo nakon su Izrailjci prešli reku Jordan i krenuli da osvajaju zemlju koja im je bila obećana, videćete da su išli iz bitke u bitku. Međutim, pod Božjim vođstvom i sa Njegovom snagom iz svake od njih su izašli kao pobednici.

Bog ih je poveo dužim i težim putem iako je postojao kraći i lakši put zbog toga što nisu bili spremni da se suoče sa bitkama koje su ih očekivale.

Bog je znao da ukoliko bi se odmah suočili sa neprijateljem ustuknuli bi i vratili se u Misir. Zbog toga ih je poveo dužim putem kako bi im pokazao ko je On i kako bi shvatili da ne mogu da se oslanjaju na svoju snagu.

Kada neko prolazi kroz određene teškoće, njegov um želi da odustane – Satana zna da ukoliko nas porazi u mislima, može da nas porazi i u svakodnevicu. Zbog toga je važno ne gubimo nadu, srčanost niti da ustuknemo.

DRŽI SE!

„A dobro činiti da nam se ne dosadi; jer ćemo u svoje vrijeme požnjati ako se ne umorimo.”

Galatima 6:9

Umor je osećaj koji nastaje u umu. Duh Sveti nam govori da ne odustajemo od dobra, da nam ne *dosadi*, jer ukoliko se budemo trudili dovoljno dugo, ubraćemo plod svog napora.

Setite se Isusa. Odmah pošto je bio kršten u vodi i Duhu Svetom, Duh ga je odveo u pustinju gde ga je đavo iskušao. Nije se žalio niti bio obeshra-bren ili utučen. Nije se predao

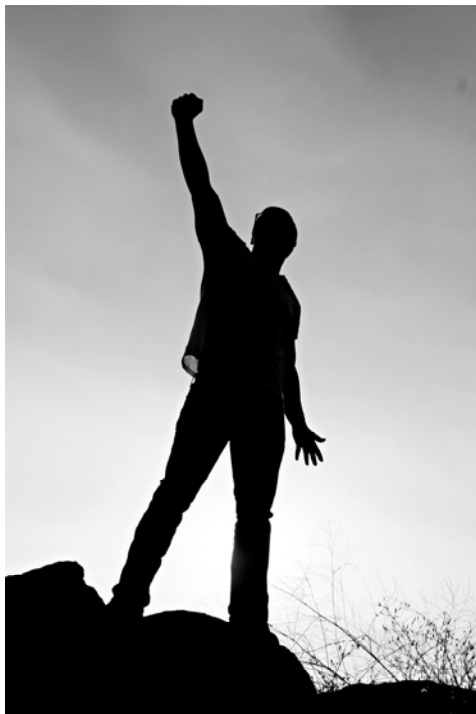
negativizmu. Nije pokušavao da shvati zašto mu se sve ovo dogodilo. Svako od iskušenja je položio kao pobednik.

Tokom svog iskušenja, naš Gospod nije tumarao četrdeset dana i noći po pustinji žaleći se na to kako mu je teško. Svoju snagu je crpeo od svog nebeskog Oca i zato je izašao kao pobednik (Luka 4:1-13).

Možete li uopšte zamisliti Hrista kako putuje po celoj zemlji sa svojim učenicima žaleći se kako mu je sve teško? Možete li da ga zamislite kako raspravlja sa njima kako će mu biti teško na krstu, ili kako se pribojava budućnosti, ili kako mu je teško živeti u uslovima u kojima su živeli: bez mesta koje bi mogli smatrati domom, bez krova nad glavom ili bez stalnog kreveta u kome bi se noću odmorili.

Vrlo često putujem po celoj zemlji propovedajući evanđelje, i shvatila sam od kolikog je značaja *ne* govoriti o teškoćama koje prate ovu službu. Morala sam da naučim da se ne žalim kako je teško iz noći u noć spavati u nepoznatim hotelima, hraniti se po raznim restoranim, spavati u drugom krevetu svakog vikenda, biti daleko

od kuće, sretati se sa mnogim ljudima i upoznati se sa njima svega nekoliko trenutaka pre nego što se od njih treba i rasti.

Mi imamo um Hristov što znači da smo u stanju da sve rešavamo na način na koji je On to rešavao: putem mentalne pripreme kroz „pobedničko”, a ne „gubitničko” razmišljanje.

POSLE PATNJE DOLAZI USPEH

„Kad dakle Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji postrada

tijelom, prestaje od grijeha, da ostalo vrijeme života u tijelu ne živi više željama čovječijim, nego volji Božijoj.”

I Petrova 4:1-2

Ovaj citat nam otkriva tajnu kako izdržati u teškim trenucima. Ovo je način na koji ja parafraziram ova dva stiha:

„Priseti se svega kroz šta je Isus prošao i kako je podneo patnju u telu jer će ti to pomoći da izdržiš u teškim vremenima. Naoružaj se za borbu; pripremi se na pobjedu imajući iste misli poput onih Hristovih: *Radije ću strpljivo podneti patnju nego odustati od toga da udovoljim svome Ocu.* Ukoliko trpim imajući Hrista na umu, više neću živeti tako da samo sebi udovoljavam, čineći ono što je lako i bežeći od svega što je teško, već ću biti u stanju da živim za ono što Bog želi, a ne na osnovu svojih osećanja i poimanja svog tela.”

Kako bismo ispunili volju Božju, ponekad će biti potrebno da trpimo u telu.

Moje telo nije uvek zadovoljno zbog života putujućeg propovednika, ali ja znam da je to Božja volja za mene. Zbog

toga je važno da se naoružam pravim mislima jer bih inače poklekla na samom početku.

Možda u tvome životu postoji neka osoba sa kojom je vrlo teško izaći na kraj, međutim i sam znaš da Bog želi da je ne napuštaš i da se družiš sa njom. Tvoje telo pati, u smislu da nije lako biti u blizini te osobe, međutim na tebi je da se pripremiš imajući pozitivne misli u pogledu cele situacije.

ZADOVOLJSTVO U HRISTU

„Znam se poniziti, znam i izobilovati; u svemu i svakojako navikoh, i sit biti, i gladovati, i izobilovati, i nemati. Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje.”

Filipljanima 4:12-13

Ispravno razmišljanje nas naoružava za bitku. Ući u bitku sa pogrešnim razmišljanjem je identično sa odlaskom na liniju fronta bez oružja u rukama. To je dobar način da se pogine.

Izrailjci su bili „cmizdravi” što ih je i držalo u pustinji četrdeset godina, umesto jedanaest dana. Svaki put kada su naišli na prepreku gundali su i žalili se neprestano ponavljaju-

ći kako je sve teško. Njihov mentalitet je vapio: „Molimo da nam sve pojednostavite, nismo u stanju da učinimo bilo šta ukoliko je teško.”

Nedavno sam došla do zaključka kako su mnogi vernici veliki Božji ratnici nedeljom prepodne i velike kukavice ponedeljkom ujutro. U nedelju na bogoslužjenju sa svima razmenjuju one „prave” reči, međutim u ponedeljak, kada te reči treba sprovesti u delo, i kada oko njih nema nikoga koga bi trebalo impresionirati, padaju na najjednostavnijem testu vernosti.

Ukoliko se možeš pronaći u opisu – gundalo i plačljivac – učini sve kako bi se promenio u osobu koja kaže:

„Sve mogu u Hristu koji mi moć daje.” (Filipljanima 4:13)

Joyce Meyer

Iz knjige **BOJNO POLJE UMA**

UHVAĆEN U ZAMKU

Ponekad se osjećam kao da sam uhvaćen u zamku; sa svih strana prepreke. Pokušam lijevo, udarim u zid; pokušam desno, lupim u zatvorena vrata; krenem naprijed, a tamo je neka provalija; probam da se vratim nazad, a ono srušen most. Zovem prijatelja, a veza zauzeta. Nazovem drugog prijatelja, a on je van dometa.

Pogledam u nebo, oblaci se navukli. Htio bih da se zavučem u neku rupu u zemlji, da se zatrpam da me više niko ne nađe, ali i tamo kao da je gužva i ne mogu da nađem mjesta. Tada se sjetim da ni Sin čovječiji nije imao mjesto gdje bi se sklonio.

Sjetih se sada još jednog divnog stiha: „Izbavi se moja duša, kao ptica iz zamke ptičareve!” Postoji jedna pripovjetka o sotonu kao ptičaru koji se oholo hvalio u nebu, da je uhvatio ljudsku dušu i poput ptice je stavio u neki zlatni kavez. Tada mu je došao Isus da ponudi otкуп za njenu slobodu.

Sotona (ptičar) je u zamjenu za život uhvaćene ptičice zatražio njegovu krv. Isus je pristao a ono što je uslijedilo nam je poznato.

Htio bih da spomenem jednu veoma važnu istinu koju ja iznova učim. Jedno vrijeme sam je poricao, a danas mislim da ima smisla: „Kada si uhvaćen u

zamku, ne batrgaj se i ne pokušavaj se sam osloboditi!”

U prašumama na ostrvima oko Australije, ljudi hvataju papagaje u mreže da bi ih prodavali. Kada se papagaji upletu u mrežu, oni zbog pokušaja da se izbave, ozlijede svoja krila, često ih slome, neke od njih i krvare, te tako sirote ptice čak i gube živote.

Svaki put, ali baš svaki, kada ja sam pokušavam da se spasim na neki svoj način, upadnem u paniku, u padnem u neku nepromišljenost i napravim nekakve korake i poteze, ili dam obećanja, koja me poslije izbavljenja skupo koštaju. Nekada takve stvari nepovratno ozlijede mene ili ljude oko mene. Koliko puta sam samo rekao sa željenjem i stidom: „Eh, da sam samo imao malo više strpljenja, da sam samo imao malo više vjere!”

Eh, kada bismo imali malo više vjere u Onoga koji je platio za našu slobodu, mogli bismo mirno dočekati svoje oslobođenje. To iskustvo zamke, gubitka kontrole i nemoći, za mnoge ljude je nepodnošljivo. Postaju žrtve straha, paničnih napada, počinju da grebu sve i svakog oko sebe, pa čak i one

koji im pokušavaju pružiti ruku pomoći. Kao davljenik koji povlači spasioca i vuče ga u vodu, da bi spasio svoj život.

Nekoliko profesionalnih spasilaca mi je reklo da ukoliko bi se davljenik mogao opustiti, nikada ne bi potonuo. Taj grč ga vuče ka dnu, i ne samo njega nego i sve one koje dohvate svojim rukama - sve vuku sa sobom.

Zato ti kada upadneš u zamku, umiri se i pomoli se. Pomoć će uskoro da dođe i ti ćeš biti izbavljen neozlijeđen.

„Duša se naša izbavi kao ptica iz zamke lovačke; zamka se raskide, i mi se izbavismo.” (PSALAM 124:7)

Lav Lajović, Podgorica

ČEKANJE NA BOGA

*„U Bogu se smiri dušo moja;
jer je u Njemu nada moja.“*

Psalam 62:5

Postavljam jedno veoma ozbiljno pitanje: „Da li je Bog za mene iznad svake okolnosti, da li mi je blizak i stvarniji od bilo čega što može da mi se dogodi?“ Brate, da li si naučio da živiš život u kome je Bog uz tebe svakog trenutka toliko da je i u najtežoj okolnosti uvek prisutniji i bliži od bilo čega drugog oko tebe? Sve naše poznavanje Božje Reči će biti od veoma male koristi ako nemamo ispravan odgovor na ovo pitanje.

Šta može da bude razlog da se toliko mnogo ljubljene Božje

dece neprekidno žali: „Okolnosti me odvajaju od Boga; moji problemi, iskušenja, moj karakter, loša narav, moji prijatelji, neprijatelji – sve se može umešati između mog Boga i mene“? Zar Bog nije moćan da ovlada mojim okolnostima i da mi bude bliži od bilo čega na svetu? Zar bogatstvo ili siromaštvo, radost ili žalost, moraju da imaju više uticaja na mene od Boga? Ne. Ali zašto se onda Božja deca tako često žale da ih okolnosti odvajaju od Njega? Postoji samo jedan odgovor: ne poznaju svoga Boga. Ako u Crkvi Božjoj postoje problemi i slabosti, razlog je upravo to. Ne poznajemo Boga koga imamo. To je razlog zašto se uz obeća-

nje: „Ja ću vam biti Bog”, tako često dodaje: „i poznaćete da sam Ja Bog vaš”. Ako to znam, ne zahvaljujući ljudskom učenju, svom intelektu ili mašti, već zahvaljujući živom dokazu koji Bog stavlja u moje srce, onda znam i da će božanska prisutnost biti čudesna i da će Bog lično biti tako divan i tako blizu, da sve svoje dane i godine mogu da živim kao pobednik pomoću Onoga koji me je ljubio. Zar nije to taj život koji nam je potreban?

Vraćamo se pitanju zašto Božji narod ne poznaje svog Boga? Odgovor je da će ljudi prihvatiti bilo šta drugo pre Boga – hrišćanske radnike, propovedanje, knjige, molitve i posao, trud i svako naprezanje ljudske prirode, umesto da čekaju (i dugo, ukoliko je potrebno) sve dok se Bog ne pokaže. Nijedno učenje koje možemo dobiti niti bilo kakvo naprezanje nam ne mogu omogućiti da imamo ovo blagosloveno svetlo Božje, koje je sve našim dušama. Ipak, ono je dostižno i moguće ga je naći onda kada Bog otkrije Sebe. To je naša jedina preka potreba. Neka Bog učini da se svako zapita da li svakog dana kaže: „Želim više da doživim Boga.

Neću da mi govoriš samo o toj predivnoj istini koja se nalazi u Bibliji. To me neće zadovoljiti. Ja hoću Boga!”

U našoj pobožnosti, u našim svakodnevnim molitvama i hrišćanskom načinu života, u našim crkvama, na molitvenim sastancima i u zajedništvu, mora doći do toga da Bog uvek ima prvo mesto; ako Mu je to dato, On će i vladati. O, kada bi u našem životu pogled svakoga od nas bio usmeren ka živom Bogu, kada bi svako srce vapilo: „Moja duša je žedna Boga!” Kolika sila, blagoslov i samo prisustvo večnog Boga bi nam tada bili otkriveni! Dozvolite mi da vam to ilustrujem. Kada neko drži predavanje, obično koristi dug pokazivač da ukaže na neka mesta koja su na mapi ili tabeli. Da li ljudi gledaju pokazivač? Ne, to je samo sredstvo kojim im se pokazuje mesto na mapi; on može da bude i od čistog zlata, ali ljudi ne mare za pokazivač i ne misle na njega. Oni žele da vide ono što im je njime naznačeno. Biblija nije ništa drugo nego pokazivač koji ukazuje na Boga. Dozvolite mi da kažem sa strahopoštovanjem da je Isus Hristos došao da nas usmeri, da nam pokaže put, uputi nas ka

Bogu. Bojim se da ima mnogo ljudi koji vole Hrista i uzdaju se u Njega, ali ne shvataju veliku svrhu Njegovog dela – nisu shvatili ono što Pismo govori: „On je umro da bi mogao da nas privede k Bogu.”

Postoji razlika između puta i konačnog cilja prema kojem sam usmeren. Mogu da putujem najlepšim predelima i u najzabavnijem društvu, ali ako imam dom u koji hoću da odem, svi ti predeli, svo društvo, sva lepota i sreća oko mene ne mogu me zadovoljiti jer želim da stignem na cilj, hoću da budem u svom domu. Bog predstavlja dom našim dušama. Hristos je došao u svet da nas dovede nazad Bogu, i sve dok ne prihvatimo Hrista takvog kakvog nam Ga je Bog poslao, naša religija će uvek biti razjedinjena. Šta čitamo u 7. glavi poslanice Jevrejima? „On može sasvim da spase.” Koga? „One koji Njegovim posredstvom prilaze Bogu.” Ne one koji dolaze samo Hristu. U Hristu – neka je blagosloveno ime Njegovo – imamo blagodat, ljubaznost i nežnost Božju. Ipak, u opasnosti smo ako se samo na tome zadržimo i time zadovoljimo. Hristos hoće da se radujemo isto toliko i u slavi

samog Boga, u Njegovoj pravednosti, svetosti, autoritetu, prisustvu i sili. On može potpuno da spase one koji zahvaljujući Njemu dolaze Bogu!

Evo nekoliko misli o tom načinu na koji mogu da upoznam Boga, Boga koji je iznad svih okolnosti i koji ispunjava moje srce i život svakog dana. Jedno je potrebno: moram da Ga čekam. U našem starom prevodu Biblije na holandskom to se nalazi i na margini, gde piše: „Duša je moja tiha u Bogu.” Kakva treba da bude ta tišina duše u Bogu? Takva duša je svesna svoje malenosti, svoga neznanja, svojih predrasuda i opasnosti svojih nagona, svega što je ljudsko i grešno. Takva duša je svesna toga i ona govori: „Želim da večni Bog uđe i vlada nada mnom; da me drži tako da do kraja života budem sačuvan u Njegovoj ruci; želim da Mu omogućim da radi u meni svakog trenutka sve što hoće.” To je ono što sama priroda našeg Boga podrazumeva. Kako samo treba da budemo tihi pred Njim i da Ga čekamo!

Smem li da sa strahopoštovanjem upitam zašto Bog postoji? Bog postoji da bi bio

svetlo i život tvorevini, početak i sila svega što živi. Bog je stvorio divno drveće, zelene livade i sjajno sunce kako bi pokazivali Njegovu krasotu, mudrost i slavu. Kada je neko stoletno drvo niklo, Bog ga nije snabdeo životnim zalihama koje bi mu omogućile da se samo stara za svoje postojanje. Ne, zaista, Bog oblači ljiljane u njihovu lepotu svake godine iznova; Bog oblači to drvo u lišće i plodove svake godine. Bog održava život u svojoj prirodi svakog dana i časa. Bog je i nas stvorio da budemo prazne posude koje bi On mogao da oblikuje i u njima pokaže svoju krasotu; stvorio nas je da budemo po Njegovoj volji, da odražavamo Njegovu ljubav i da budemo nalik Njegovom blagoslovenom Sinu. Zato Bog

postoji: da silno deluje u nama svakog trenutka, bez prestanka. Kada počnem to da shvatam, više ne smatram da je pravi hrišćanski život velika i nemoguća stvar ili nešto ne prirodno, već kažem: „Najprirodnija stvar u svemiru je da je Bog moj vlasnik svakog časa i da mi je bliži od sveg drugog.”

Razmislite na trenutak kako je samo glupa pretpostavka da ne mogu da očekujem da Bog bude sa mnom svakog trenutka. Pogledajte samo sunčevu svetlost – da li vam je nekad nedostajalo svetlo koje sunce daje dok ste radili, učili ili čitali neku knjigu? Da li ste ikad rekli: „Kako da sačuvam svetlo, da ga čvrsto držim i da budem siguran da ću ga i dalje imati i koristiti?” Nikada nisi pomislio

tako nešto. Bog se pobrinuo za to da ti sunce daje svetlost, i to bez tvog staranja; svetlo dolazi nepozvano. I ja te pitam šta misliš o tome, zar Bog, koji je stvorio svetlost sunca koje će jednog dana izgoreti, i koji je učinio da ono bez tvog truda može da te obasjava, ne bi bio voljan ili sposoban da učini da Njegova svetlost i prisustvo tako sijaju kroz tebe da možeš da po ceo dan budeš sa Njim, koji ti je bliži od svega u prirodi? Slava Mu za tu sigurnost; On to može da učini. A zašto On to ne čini? Zašto tako retko i zašto u toliko slaboj meri? Postoji samo jedan odgovor - nisi Mu dozvolio. Toliko si zauzet i ispunjen drugim stvarima, religioznim pitanjima, propovedanjem i molitvom, učenjem i poslom, toliko si zauzet svojom religioznošću da ne daješ Bogu vremena da ti se obznani, da se useli u tebe i zavlada tobom. O, brate, slušaj reči tog čoveka koji je dobro poznao Boga i počni da govoriš: „U Bogu se smiri, dušo moja.”

Mogao bih da dokažem da je sama slava Stvoritelja u ovome: taj isti život koji je Hristos doneo u svet, život kojim je živio, isti je onaj pravi život u

kojem Hristos hoće da nas uzdigne do potpunog poverenja u Oca. Prava tajna Hristovog života je ovo: tolika svesnost o Božjem prisustvu da je u svakom trenutku – i onda kada je Juda došao da ga izda, i kada ga je Kajafa nepravedno osudio, i kada ga je Pilat predao da bude razapet – to prisustvo Očevu bilo nad Njim, u Njemu i oko Njega. Čovek nije mogao da naudi Njegovom duhu. I to je ono što Bog hoće da bude tebi i meni. Zar sva tvoja teška uznemirenost i uzaludno naprezanje nisu dokaz da nisi dopustio Bogu da čini svoje delo? Bog te privlači sebi. Ovo nije tvoja želja i pokretanje tvog srca, već je to večan božanski magnet koji te privlači. Te stalne čežnje i žeđi, upamti, jesu delo Božje. Dođi i umiri se, i čekaj na Boga. On će ti otkriti Sebe.

Kako treba da čekam na Boga? Pre svega, u molitvi, odvoji više vremena da budeš u tišini, bez ijedne reči pred Bogom. Šta je najvažnije u molitvi? Da privučem pažnju Onoga kome govorim. Mi nismo spremni da prinesemo naše molbe Bogu sve dok nismo potpuno svesni da imamo Njegovu pažnju. Reći ćete mi da

sve ovo znate. Da, to vam je poznato, ali vaša srca moraju biti ispunjena Duhom Svetim i tom svetom svesnošću da je večni, svemogući Bog zaista vrlo blizu vas. Onaj koji te voli želi da te ima za Sebe. Budi tih pred Bogom, čekaj i reci: „O, Bože, zavlada u meni. Otkrij mi Sebe, ne u mislima ili mašti, već u potčinjavanju duše sa strahopoštovanjem i uzvišenom svešću da me Ti obasjavaš i vodiš ka zavisnosti i poniznosti.”

Molitva zaista može da bude čekanje na Boga, ali postoji važan deo molitve koji nije čekanje na Boga. Čekanje na Boga dolazi najpre i to je najbolji početak za molitvu.

Kada se poklonimo u tom poniznom, tihom priznavanju Božje slave i blizine, pre nego što počnemo da se molimo imaćemo pravi blagoslov koji često dobijamo tek na kraju. Od samog početka, kada sam licem u lice s Bogom, ja sam povezan sa večnom svemoćnom ljubavlju i znam da će me moj Bog blagosloviti. Nemojmo se nikad bojati da budemo u tišini pred Bogom. Mi ćemo onda taj mir poneti na posao. Kada odlazimo u crkvu nedeljom, ili na molitvene sastanke tokom sedmice, to ćemo raditi sa željom da se ništa ne umeša između nas i Boga, i da se nikad ne brinemo zbog toga šta će drugi ljudi

pričati. Pri tome nećemo zaboraviti na samo prisustvo Božje.

O, kada bi Bog učinio da svaki hrišćanski radnik bude kao Mojsije u podnožju gore Sinaj. „Mojsije izvede narod da se sretne sa Bogom”, i bili su pred Njim sve dok se nisu uplašili. Neka se svaki hrišćanski radnik veoma ozbiljno moli da ga Bog oslobodi od greha da propoveda i uči, a da najpre nije učinio ništa da ljudi kojima se obraća imaju osećaj: „Taj čovek hoće da nas približi samom Bogu.” To se može osetiti, ne samo u rečima, već i u samom karakteru poniznog srca koje čeka u obožavanju. Ovo iščekivanje moramo imati u svim našim bogoslužjenjima; to moramo da poučavamo; treba da govorimo o tome; moramo da pomognemo jedni drugima jer je ova istina bila previše zapostavljena u Crkvi Hristovoj. Moramo čekati na Boga za to. Samo tada ćemo biti sposobni da to prenesemo i u svakodnevni život. Postoji mnogo hrišćana koji su iznenađeni što su pretrpeli neuspeh u hrišćanskom životu; ali pomislite na opuštenost s kojom oni pričaju i učestvuju u razgovorima, provodeći sate u njima i

ne pomišljajući da bi to moglo biti traćenje duševne snage. To ih navodi da potroše sate u svemu drugom samo ne u neposrednoj prisutnosti Božjoj. Bojim se da je ovo krupan problem: nismo voljni da podnesemo potrebnu žrtvu za život neprekidnog čekanja na Boga. Zar među nama ne postoje oni koji smatraju da je nemoguće provesti svaki trenutak u zaklonu Svevišnjega, „u seni krila Njegovih”? Ljubljeni, nemojte misliti da je to suviše visoko ili previše teško. Za tebe i mene to jeste previše teško, ali naš Bog će nam to podariti. Počnimo već sada da još odlučnije čekamo na Boga. Hajde da se ponekad kod kuće poklonimo neko vreme u tišini; čekajmo nasamo u miru naše sobe i dajmo zavet, makar i bez reči, da ćemo celim našim srcem tražiti da se Božje prisustvo spusti na nas.

Moraš imati više Boga u sebi. Neka to bude vapaj našeg srca: više Boga! Više Boga! Više Boga! I recimo svojoj duši: „Čekaj na Boga, dušo moja, jer je moje nadanje u Njemu.”

Andrew Murray

Iz knjige GOSPOD U NAMA
Priložio Steve Luibrand

5 OSOBINA EFEKTIVNOG OMLADINSKOG VOĐE

Ako razmišljate o tome da radite kao omladinski vođa ili ste već omladinski vođa, onda treba da radite na tome da budete ili postanete efektivan omladinski vođa. Samo zato što je Bog stavio želju u vaše srce i dao vam službu vođe, ne znači da vi ne treba da rastete duhovno kao hrišćanin. Bilo da već imate deset godina iskustva u tom radu ili tek počinjete, uvek je dobro da znate u kojim oblastima života i dalje treba da se razvijate. Ovde ćemo nabrojati neko-liko stvari koje će vam pomoći da postanete još bolji radnik sa omladinom u crkvi.

Srce ispunjeno Bogom

Možda i ne treba da vam se to kaže, ali ako želite da radite sa

hrišćanskim tinejdžerima onda vi morate biti dobar primer. To ne znači da je neophodno da imate svo znanje ovoga sveta, ali morate odlično da poznajete svoju veru i da je vaše srce stalno koncentrisano na Boga. Samo tako vođa može da bude pravi primer i može da predstavi svoj odnos sa Bogom na slikovit način. Jako je teško da nekoga učimo nešto ako to ne primenjujemo u svome životu.

Filozofija „Radi kako ti ja kažem, iako sam to ne činim”, ne prolazi baš najbolje kod tinejdžera. Posvećenje, molitva i svakodnevno čitanje Biblije će ti pomoći u tvom odnosu sa Bogom, i obezbediti pomoć koja ti je potrebna dok budeš radio kao omladinski vođa.

Srcce sluge

Srcce sluge je takođe veoma bitno. Da biste krenuli u službu trebalo bi da dosta date od sebe. Mnogo puta ćete biti pozvani da nešto namestite, pode-site, očistite, da prisustvujete nekim događajima koji su izvan redovnih službi.

Omladinske vođe dosta vremena provode u planiranju i sprovođenju događaja za omladinu. Ako nemate srcce sluge u sebi, onda niste pravi primer svojim učenicima. Biti sluga je glavna karakteristika hrišćana. Hrist je bio sluga ljudima, i On je rekao da treba da služimo jedni drugima. To ne znači da treba da robuješ službi, ali treba da budeš spreman da pomogneš kada god je to moguće.

Velika ramena

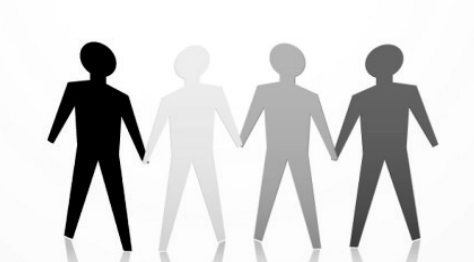
Pubertet je težak sam po sebi, po tome se ne razlikuju ni hrišćanski tinejdžeri. Činjenica da su hrišćani ne znači da oni neće prolaziti kroz razna suđenja i progone kao i svi drugi.

Dobar omladinski vođa je tu za svoje učenike. On ili ona moraju da imaju široka ramena

koja mogu da podnesu suze, smeh, sumnje, ismejavanje i još mnogo toga. Kao omladinski vođa ti ćeš često da nosiš dosta toga na svojim ramenima jer se uvek nešto dešava u životima mladih ljudi.

Vi morate imati razumevanje za sve kroz šta oni prolaze. Razumevanje znači da vi sebe da stavite u njihovu situaciju. Potrebno je da znate da slušate, ali ni to nije dovoljno. Nije važno samo odslušati druge dok govore o svojim problemima, već pažljivo slušati i postavljati pitanja u vezi toga što ih muči. Mnogo toga što tinejdžeri govore je u šiframa.

Dobar omladinski vođa je stalno dostupan. To ne znači da treba da žrtvujete privatni život, već da postavite neke granice. Ako vas neko nazove u 2 ujutru i ako je to krizna situacija i očigledno je potrebna pomoć, onda im pomozite. Tinejdžerske nevolje se ne dešavaju samo između 9 i 17 časova za vreme radnog vremena.

Osećaj za odgovornost i autoritet

Ako želite da postanete uspešan omladinski vođa, morate biti odgovorni. Vi ste vođa a sa tim vam dolazi i odgovornost. Vi ste odgovorni za određene zadatke, nadzor i da budete primer. Morate imati dovoljno autoriteta da bi vas tinejdžeri i omladina slušali. Iako je neki tinejdžer hrišćanin to ne znači da će donositi dobre odluke.

Kao odgovorna osoba imate autoritet da postavite neke granice koje će im pomoći da shvate kada ste njihov prijatelj a kada ste vođa koji ipak treba da ih vodi ka tome da zdravo rastu u Hristu.

Određene stvari zahtevaju da budete i u kon-taktu sa njihovim roditeljima kao i sa glavnim pastorom. Nekada će se dešavati da ćete morati da stanete ispred neke mlada osobe u crkvi i da joj kažete da to što radi nije ispravno.

Pozitivan stav

Nema ništa goreg od toga nego kada ste namrgođen vođa. Ako se stalno žalite, onda će mladi vremenom početi da se ugleda-

ju na vas, pa će negativne stavove i namrđenost da prihvate kao ispravan model ponašanja. Čak i kada prolazite kroz najgora vremena vi treba da budete u stanju da stavite osmeh na lice i da sačuvate miran stav. Iz svake situacije izvucite nešto dobro i neku pouku. Nekada je to jako teško, ali kao vođa morate da upućujete mlade samo u pozitivnom smeru.

Kada postanete omladinski vođa tada dobijate jako mnogo odgovornosti, ali to je jako lepa služba. Nadam se da će vam ovih nekoliko saveta pomoći da postaneš još bolji omladinski vođa i da budeš odličan primer omladini koju vodiš. Oni će jednog dana da požanju odlične rezultate u životu ako ih ti budeš pravilno usmerio. Odvoji određeno vreme i otkrij ako imaš neke slabe tačke, i onda nauči kako da ojačaš u tim delovima i rasti kao vođa.

„Svedočanstvo podiže u Jakovu, a u Izrailju zakon postavi koji On dade ocima našim da ga deci svojoj predaju.” (Psalam 78:5)

Izvor: *Life magazin*

DJEČIJI PODSJETNIK RODITELJIMA

Nemojte me razmaziti. Vrlo dobro znam da ne mogu imati sve što želim. Ja vas samo iskušavam.

Nemojte se bojati biti strogi. To mi se sviđa. Pokazujte mi gdje mi je mjesto.

Nemojte sa mnom na silu. To me uči da se jedino sila uvažava. Radije ću reagovati na savjet.

Nemojte biti nedosljedni. To me zbunjuje i tjera me na to da pobjegnem od svake obaveze.

Nemojte previše obećavati. Možda nećete moći održati obećanje, pa ću izgubiti vjeru u vas.

Nemojte vjerovati mojim provokacijama kad govorim i činim stvari samo da vas rastužim. Mogao bih pokušati doći do još koje „pobjede”.

Nemojte se previše žalostiti kad kažem da vas mrzim. Ne mislim ozbiljno, ali bih htio da vam bude žao zbog onog što ste mi učinili.

Nemojte da se osjećam manjim nego što jesam. Zbog toga ću glumiti „velikog lafa”.

Nemojte umjesto mene činiti stvari koje mogu učiniti sam. Zbog toga se osjećam kao beba, a mogao bih vas početi doživljavati kao slugu.

Nemojte da moje loše navike privuku svu vašu pažnju. To me samo ohrabruje da nastavim.

Nemojte me ispravljati pred drugima. Biću mnogo pažljiviji ako sa mnom razgovarate tiho i nasamo.

Nemojte o mom ponašanju diskutovati za vrijeme svađe. Ne znam zašto onda slabo čujem, a i nisam sklon saradnji. U redu je da se preduzmu potrebne mjere, ali diskusiju odložite za kasnije.

Nemojte da imam osjećaj kako su moje pogreške zapravo grijesi: moram naučiti grijешiti, a da se ipak ne osjećam zlim.

Nemojte stalno prigovarati. Ako to budete radili moraću početi da se pravim gluv. Nemojte zahtijevati objašnjenja za moje ponašanje. Ponekad zaista ne znam zašto sam nešto učinio.

Ne precjenjujte moje poštenje. Lako me je uplašiti, pa onda počnem lagati.

Nemojte zaboraviti da volim eksperimentisati. Ja iz toga učim, pa vas molim da budete strpljivi.

Nemojte me štiti od posljedica. Moram učiti na iskustvu.

kad sam lakše bolestan. Mogao bih početi uživati u lošem zdravlju, ako mi to bude donosilo veliku pažnju.

Ne odbijajte me kad tražim odgovore na normalna pitanja. Ako me odbijete, vidjećete da ću prestati ispitivati, ali informacije tražiti negdje drugdje.

Nemojte odgovarati na smiješna i besmislena pitanja. Ako me odbijete, vidjećete da samo želim da se bavite sa mnom.

Nemojte mi govoriti da ste idealni i nepogrešivi. Sa takvima je veoma teško živjeti. Ne brinite zbog toga što smo malo zajedno. Važno je da smo zajedno.

Nemojte da moja strahovanja postanu vaša muka. Tada ću se još više uplašiti. Pokažite da ste hrabri.

Nemojte zaboraviti da ne mogu odrasti bez mnogo razumijevanja i podrške; zaslužena pohvala ponekad izostane, ali prijekor nikada.

Tretirajte me kao svoje prijatelje, pa ću ja biti vaš.

Upamtite: više učim od primjera nego od kritike.

I pored svega, mnogo vas volim, volite i vi mene...

Ne obraćajte previše pažnje

PODSTAKNI RAVNOTEŽU

Jedna devedesetjednogodišnja žena je umrla nakon veoma dugog i dostojanstvenog života. Kada je srela Boga, pitala ga je nešto što ju je veoma dugo mučilo. „Ako je čovjek stvoren po Božijoj slici, i ako su svi ljudi stvoreni jednaki, zašto se jedni prema drugima tako loše ponašaju?”

Bog je odgovorio da svaka osoba koja uđe u naš život treba da nas nauči posebnu lekciju. Samo kroz te lekcije mi učimo o životu, ljudima i našem odnosu sa Bogom. Ovo je zbunilo ženu, pa je Bog počeo da joj objašnjava:

„Kada ti neko laže, to te uči da stvari nisu uvijek onakve

kakvim se čine. Istina je često daleko ispod površine. Pogledaj ispod maske koju ljudi nose ako želiš da znaš šta im je u srcima. Skloni svoju sopstvenu masku da te ljudi upoznaju onakvu kakva stvarno jesi.

Kada neko krade od tebe, to te uči da ništa ne traje vječno. Uvijek cijeni ono što imaš. Nikada ne znaš kada to možeš izgubiti. Nikada ne uzimaj svoje prijatelje i porodicu zdravo za gotovo, jer je danas, a nekada čak i samo ovaj moment, jedina stvar koju garantovano imaš.

Kada ti neko zada bol, to te uči da je ljudsko stanje veoma krhko. Vodi računa o svome tijelu i zaštititi ga najbolje što

možeš – to je jedina stvar za koju si siguran da ćeš imati zauvijek.

Kada ti se neko ruga, to te uči da su sve osobe različite. Kada sretneš ljude koji su drugačiji od tebe, nemoj da sudiš po tome kako izgledaju i kako se ponašaju nego po onome šta je u njihovim srcima.

Kada ti neko slomi srce, to te uči da voljeti nekoga ne znači uvijek da će ti ta osoba uzvratiti ljubav. Ali ne okreći leđa ljubavi, jer kada nađeš pravu osobu, ta radost koju ti jedna osoba donosi će nadoknaditi sve tvoje prošle povrede, i biće umnožena još hiljadu puta.

Ako neko ima nešto protiv tebe, to te uči da svako pravi greške. Kada ti neko učini nešto nažao, najplemenitija stvar koju možeš uraditi je da mu oprostiš bez razmišljanja. Oprostiti onima koji su te povrijedili je često jedno od najtežih i najbolnijih životnih iskustava, ali je takođe i najhrabrija stvar koju jedna osoba može uraditi.

Kada ti je voljena osoba nevjerna, to te uči da je odoljevanje iskušenju čovjekov najveći izazov. Budi budna u odoljevanju svim iskušenjima. Tako čineći, bićeš nagrađen trajnim

osjećanjem zadovoljstva, daleko većim nego što je trenutno zadovoljstvo kojim si bio kušan.

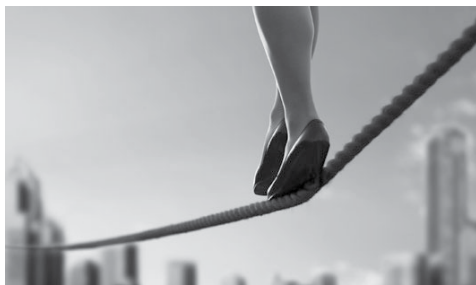
Kada te neko prevari, to te uči da je pohlepa korijen svih zala. Teži za ostvarivanjem svojih snova, bez obzira koliko uzvišeni oni bili. Nemoj se osjećati krivim zbog svog uspjeha, ali nikada nemoj dopustiti da te opsjednutost dostizanjem uspjeha vodi do uplitanja u loša djela.

Kada te neko ismijava, to te uči da niko nije savršen. Prihvati ljude prema njihovim vrlinama i budi tolerantna prema njihovim manama. Nikada ne odbacuj nekoga zbog njegove nesavršenosti nad kojima oni nemaju kontolu.”

Kada je čula Božiju mudrost, stara žena je postala zabrinuta da nema lekcije koja može biti naučena iz ljudskih dobrih djela. Bog je odgovorio da je ljudski potencijal da voli najveći dar koji ima. Pri korijenu ljubaznosti i ljubavi je i svako djelo ljubavi koje nas takođe uči lekciju. Ženina radoznalost se pojačala. Bog je ponovo počeo da joj objašnjava:

„Kada nas neko voli, to nas uči ljubavi, ljubaznosti, velikodušnosti, iskrenosti, poniznosti,

oproštenju, prihvatanju i ovo se može suprotstaviti svom zlu u svijetu. Za svako dobro djelo, postoji jedno zlo djelo. Sam čovjek ima moć da kontroliše ravnotežu između dobra i zla, ali obzirom da lekcije ljubavi nisu učene dovoljno često, ta moć je često zloupotrebljena.

Kada uđeš u nečiji život, bilo planski, slučajno ili zbog spleta okolnosti, uzmi u obzir koja će biti tvoja lekcija. Da li ćeš tu osobu učiti ljubavi ili tešku lekciju realnosti? Kada umreš, da li će tvoj život rezultirati u više ljubavi ili više povrijeđenosti? Više utjehe ili boli? Više radosti ili tuge? Svako od nas ima moć nad ravnotežom ljubavi na svijetu. Koristi je mudro!”

Ne propusti priliku da na ispravan način podstakneš ravnotežu u svijetu!

Nepoznat autor
Prevela Sonja Rakić, Banjaluka

PSALAM 134

**Sad blagosiljajte Gospoda,
sve sluge Gospodnje,
koje stojite noću
u domu Gospodnjem.
Podignite ruke svoje k svetinji,
i blagosiljajte Gospoda.
Blagosloviće te sa Siona Gospod,
koji je stvorio nebo i zemlju.**

BOŽIJE STOPE U PIJESKU

Zavolio sam priču „Stope u pijesku”. U toj poznatoj priči, neki je čovjek usnio san. Sanjao je kako hoda uz Isusa Hrista. Vidio je svoje i Isusove tragove u pijesku. Ali, tamo gdje su bile planine i neprohodni predjeli, nalazio se samo jedan trag. U prvi trenutak je pomislio da ga je Isus ostavio. No, dobio je od sljedeći odgovor: „*Tu sam te nosio, jer ti je bilo najteže. Zato vidiš samo jedan trag.*”

Volim tu priču iz dva razloga. Potiče me da se osvrnem unazad ne bih li primijetio neki trag. Zanima me da li ostavljam kakav trag iza sebe ili se sve svodi na životarenje od danas do sutra?!

Nekada nam dan počinje pozdravom: „*Žurim na posao! Vidimo se drugi put!*” Završava na sličan način: „*Žurim s posla kući! Čujemo se kasnije!*” Sva su naša stremljenja usmjerena prema obrascu: „*Danas moram raditi prekovremeno da sutra otplatim kredit! Moram nekako nabaviti nove kuhinjske elemente! Ah, ni tu nije kraj mojoj žurbi: moram nečim i te kuhinjske elemente ispuniti!*”

Ostavlja li takav život trag? Možda u čudu progovaraš: „*Kakav trag!? Nemam vremena ni zakočiti na crveno dok jurim na odredište, a kamoli da se osvrćem i gledam nije li nešto ostalo iza mene!*” Uistinu, ako smo u cjelosti usredotočeni na posao i zaradu, televiziju, prepirke s prijateljima o političkoj sudbini svijeta, naš će život proći a da nećemo ostaviti trajan i vidljiv trag.

Priča o stopama u pijesku me potiče da se zapitam i o onim važnijim otiscima, o Božjim

tragovima u svom životu. Vidim li iza sebe i otiske Božjih stopa ili sam hodam ovim svijetom? Hoće li moj i tvoj odgovor biti: „Ako ne uočavam svoje tragove, kako ću onda tek uočiti Božje?”

Prijatelju, za otkrivanje Božjih tragova potrebna nam je Biblija. Ako to još ne činiš, potičem te da je čitaš. Ona će ti omogućiti da u duhovnom smislu postaneš poput Indijanca ili Šerloka Holmsa, koji znalčki opazaju tragove.

U Novom zavjetu, u evanđelju po Mateju, postoji zapis o širokom i uskom putu. Isus je upozorio: „**Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u**

život, i malo ih je koji ga nalaze” (Matej 7:13,14).

Mojsije je mogao poći onim, kako ga Isus naziva, prostranim putem. Budući da ga je usvojila faraonova kćerka, imao je priliku uživati mnogobrojne povlastice na egipatskom dvoru. Ipak, kada je primjetio da Egipćani zlostavljaju Izraelce, pripadnike njegovog naroda, stao je u odbranu potlačenih.

Umjesto lagodnog života, po časti i moći, izabrao je radije biti na strani zlostavljanih, makar to značilo da će izgubiti svoj visoki položaj. Suprostavio se egipatskom nadgledniku, koji je okrutno postupao s nekim Izraelcem. Nakon toga je morao pobjeći u pustinju.

Poslušaj sažeti zapis o ovom značajnom događaju iz Mojsijevega života. U poslanici Jevrejima, u jedanaestome poglavlju, piše: **„Vjerom Mojsije, kad odraste, odbi da ga nazivaju sinom faraonove kćeri. Radije je odabrao da bude zlostavljan zajedno s Božjim narodom nego da ima trenutno grešno uživanje. Sramotu Hristovu smatrao je većim bogatstvom od egipatskog blaga, jer je gledao na obećanu nagradu. Vjerom ostavi Egipat, ne bojeći se kraljeve srdžbe. Ostade, naime, postojan kao da promatra Nevidljivoga”** (Jevr. 11:24-27).

Primjećuješ li da je Mojsije mogao iskoristiti priliku i živjeti životom bogatog princa? Zar nije lijepo biti sin ili kćer nekog moćnika, bogataša ili uglednog političara? Pomislite na sve svečanosti i prijeme, provode i užitke. Psalmist ovako opisuje prividnu sreću takvih ljudi: **„Nemaju muke sve do smrti i njihovo tijelo dobro je uhranjeno. Nemaju udjela u nevoljama smrtnika, niti se muče kao drugi ljudi.”** (Psalam 73:4,5) Zar ne bismo iskoristili šansu da živimo na visokoj nozi ako bi nam se ukazala prilika? Ali, Mojsije se odrekao bogat-

stva, slave i užitka ovoga svijeta. U pustinji je živio običnim životom pastira. Zašto? Jer nije mogao uživati dok njegov narod stenje i pati u egipatskom ropstvu. Izabrao je uski put. No, na tom uskom putu imao je pouzdanje u Nevidljivoga, kako piše pisac poslanice Jevrejima. U jednom drugom prevodu, to je još snažnije izrečeno: **„Ustrajao je, jer se držao Nevidljivog kao da je vidljiv”** (Jevr. 11:27). Taj se Nevidljivi, mnogo godina kasnije, Mojsiju objavio u gorućem grmu kao Jahve – Onaj koji jeste i koji će zauvijek biti. U pijesku pustinje, Mojsije je mogao primijetiti tragove Nevidljivoga, kada god bi se osvrnuo iza sebe. Bog mu je bio podrška na svakom koraku.

Dragi prijatelju, kakav god život vodili, nalazimo se pred izborom. Da li ući kroz široka vrata i poći prostranim putem: težiti materijalnim stvarima, čulnim užicima i počastima, koje nudi ovaj svijet? Dobićeš ono čega se Mojsije odrekao: trenutno grešno uživanje. Tvoj život neće ostaviti trajan i dubok trag.

Da li ući na uska vrata i poći onim tijesnim putem, prema

kojem usmjerava Isus Hrist?! Dobićeš ono što je dobio i Mojsije: podršku Nevidljivoga. Njegove ćeš tragove vidjeti iza sebe, tako da ćeš i ti moći reći: „*Držim se Nevidljivog kao da je vidljiv!*” Mojsije je smatrao vrijednijim imati Božju podršku, makar živio životom običnog pastira, nego uživati sva blaga ovoga svijeta i gledati nepravdu.

Kada je svjetlo Božje riječi prodrlo u moj život, lako sam iza sebe uočavao tragove Nevidljivoga. Vidim da su se mnogi događaji u mom životu zbili na takav način, kao da mi Bog želi svaki puta reći: „*Evo, to se dogodilo upravo na takav način, da znaš da sam te ovuda nosio, jasno možeš vidjeti moj trag...*” A osvrnuti se i vidjeti Božje tragove, meni mnogo znači u trenucima iskušenja, tjeskobe i neizvjesnosti. Tada kažem: „*Bože, ako tragove Tvoje pomoći vidim i ondje gdje je moja vjera bila mala, skoro nikakva, kako mi nećeš pomoći danas, kada je moja vjera dublja i snažnija, te kad su Tvoji tragovi tako jasni?*”

Prijatelju, želim te ohrabriti da pođeš onim uskim putem pravednosti, poštenja i istinske

ljubavi prema bližnjemu. U tome imaš Božju podršku. Sam Bog se odrekao prijestolja na nebu, ne bi li ti bio bliži. U poslanici Filipljanima apostol Pavao je napisao: „***On (Hrist), božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši prirodu sluga i postavši sličan ljudima***” (2:6,7).

Nevidljivi Bog je postao vidljiv u Hristu. Po djelovanju Duha Svetoga, Isus je vidljiv danas! Potraži Njegove tragove! Isus ti kaže isto ono što je rekao i čovjeku u priči o stopama u pijesku: „*Tu sam te nosio, jer ti je bilo najteže. Zato vidiš samo jedan trag.*”

No, sjeti se, Isusovi tragovi se vide samo na onom tijesnom putu, na koji se pođe kroz uska vrata. Kada se osvrneš, nemoj da jedini trag koji vidiš, bude onaj trag, koji ostavljaš dok hođaš po snijegu ili raskvašenom zemljištu....

„*Gospode, ispuni nas Duhom Svetim i usadi želju u srce da potražimo Tvoje tragove i da se predamo Tvome vođstvu. Molim u Hristovo ime. Amin.*”

Vlado Pšenko, Vukovar

KROMPIRI

Učiteljica je tražila od učenika da u školu donesu u mrežastoj vrećici nekoliko krompira, a da na svakom krompiru napišu ime osobe koju mrze i preziru. Kada su djeca to uradila, učiteljica im je dala drugi zadatak, da tu vrećicu sa krompirima nose sa sobom gdje god da idu u naredne dvije sedmice.

Učenici su tako i uradili. Međutim, svakim danom sve više se osjećao neprijatan miris iz vrećice, jer su krompiri počeli da trule. Kako je vrijeme odmicalo, miris je postajao nepodnošljiviji. Kada je prošlo dvije sedmice, i kada su učenici izvršili svoj zadatak, učiteljica ih je upitala kako su se osjećali dok su nosili vrećicu sa krompirima.

Djeca su počela da se žale kako im je smetala. Nekome je bila teška sama vrećica, ali svima je smetao neugodan miris koji je dolazio iz nje.

Tada im je učiteljica objasnila: „Kako god ste se vi osjećali, isto tako se osjećaju i vaša srca spram osoba koje mrzite. U vašim srcima će uvijek biti težine, imaćete neke nevolje i nemire, iz vaših srca izbijaće mržnja i neprijateljstvo kao što je smrad izbijao iz kese. Ali ako niste u stanju da dvije sedmice nosite vrećicu trulih krompira, zamislite onda ljude koji čitav život u svojim srcima nose mržnju i pokvarenost prema drugim ljudima.”

BLAGODATI DAVANJA

Sediš u crkvi i za vreme sakupljanja priloga, osoba do tebe ti pruža haznu; ti oklevaš, a onda ne bi li izbegao osećaj krivice, ubaciš neki sitniš...

Možda misliš da sada nisi u poziciji da daš nešto više ili jednostavno ne veruješ da će novac biti pravilno upotrebljen. Možda ipak tiho u sebi razmišljaš: „Ovo u stvari nije toliko ni važno, Bog će razumeti ako ja ništa ne dam.”

Istina je ipak, da Bog želi da i ti daš svoj deo. U suprotnom, Njegov posao na zemlji biće ometen, a ti nećeš dovoljno uzrastati i tvoj odnos sa Bogom neće biti potpun.

Evo nekih biblijskih principa koji mogu da ti pomognu u odluci za davanje tvog novca:

Bog se na prvom mestu pobrinuo da ti imaš toliko novca, koliko već poseduješ, tako da nije bilo Njega, ni ti ne bi imao ništa.

Ti si odgovoran pred Bogom kako trošiš novac koji ti je On poverio.

Bog želi da daš svoj desetak (deseti deo svojih primanja) Njemu, kako bi pomogao Njegov rad na zemlji, kroz lokalnu crkvu ili već kroz druge službe i potrebe.

Bog želi da mimo svega, daješ svoje priloge kada god

osetiš da te Duh vodi. Prilog je u čast Bogu koji se pobrinuo da i ti imaš razne finansijske bonuse u životu (razmisli o tome).

Bog želi da redovno daješ. Da li imaš tu naviku?

Bog očekuje od tebe da daješ u skladu sa onim koliko imaš. On želi i da budeš darežljiv onoliko koliko možeš sebi priuštiti. Neko ko je jako bogat i neko ko je vrlo siromašan, daju različite sume, ali dok god daju koliko mogu, Bog je zadovoljan.

Bog želi da daješ od srca, ne preko volje.

Bog ne očekuje od tebe da svaki put kada se pomene davanje novca reaguješ i otvoriš svoj novčanik. Reaguj onda kada razumeš da ti Bog govori.

Tvoji motivi prilikom davanja su jako bitni. Nemoj davati iz pogrešnih motiva, npr. da privučeš pažnju drugih ili da možda zaslužiš više novca i

kredita kod Boga. Davanje koje je ugodno Bogu je motivisano tvojom spoznajom ko je Bog i zahvalnošću za ono što je Bog učinio za tebe. Daj da bi proslavio Boga i da bi pomogao ljudima koje On voli.

Bog će te blagosloviti dok daješ tako što će se pobrinuti za sve tvoje potrebe, a ti ćeš izrastati u osobu u kakvu te On želi da izrasteš. Nemoj brinuti da će te davanje priloga ostaviti bez dovoljno sredstava za život a u isto vreme ćeš biti duhovno obogaćeniji davanjem.

Bog još želi da požrtvovano daješ. Seti se kakvu je On žrtvu učinio kao dokaz svoje ljubavi prema tebi.

Kada si u finansijskoj blagodati, pomози drugima. Kada si u potrebi za novcem, prihvati pomoć od drugih.

Preuzeto iz biblijske studije
„Blagodati davanja“
Prevela D.E.

ISPITAJ SVOJE MISLI

**„Neću staviti ništa zlo
ispred svojih očiju.“**

Psalam 101:3

Da li si znao da ono o čemu razmišljaš određuje pravac i kvalitet tvog života? Biblija nas ohrabruje da razmišljamo o stvarima koje su čiste, pravedne i na dobrom glasu (Filipljanima 4:8). Da bi mislio o pravim stvarima, važno je da ispravno proceniš (filtriraš) šta treba da gledaš, čitaš ili slušaš.

Nemoj dozvoliti da te neprijatelj prevari i da tvoji standardi postanu niži; niti da izgubiš osećaj šta je dobro i čisto. Nemoj da dozvoliš ni jednu

mogućnost da te neprijatelj povuče dole, tako što ćeš gledati ili biti uključen u stvari koje su sumnjive ili problematične prirode (koje su pod znakom pitanja).

Seti se da si ti hram Svetoga Duha. Ispuni svoje misli obećanjima Božijim koja se nalaze u Njegovoj Reči. To su obećanja mira, radosti i slobode; obećanja sigurnosti, oslobođenja i blagoslova; obećanja o budućnosti punoj nade; obećanja koja se jedino mogu ispuniti kroz Isusa Hrista! Ako ispunjavaš svoje misli Božijom Rečju, pobjeda će se manifestovati na svakom području tvoga života!

MOLITVA ZA DANAS:

Nebeski Oče, molim te da danas ispuniš moje misli Tvojim mislima, i da ispuniš moje srce Tvojim obećanjima. Ja odlučujem da ću da se usredsredim na Tebe i na dobre stvari koje Ti imaš za mene. Ja ću razmišljati o Tvojim Reči. Hvala Ti što me vodiš u svakoj akciji, svakoj misli i na svakom koraku.

Joel Osteen

Prevela i prilozila M.B.

10 MALIH HRIŠĆANA

Deset malih hrišćana volelo je krevet,
Jedan se uspavao, na službi ih devet.

Devet malih hrišćana, a lije li lije,
Osam dođe na molitvu, jedan doš'o nije.

Osam malih hrišćana popreko se gleda,
Jedan se sablaznio, ostalo ih sedam.

Sedam malih hrišćana šire lošu vest,
Najmanji se razočara, prežive ih šest.

Šest malih hrišćana, a veliki svet,
Još jedan se izgubi i sad ih je pet.

Na pet malih hrišćana šibaju svi vetri,
Jednog jeres oduva, i sad ih je četiri.

Četiri mala hrišćana, a humanitarci svi,
Jedan osta bez paketa i sad ih je tri.

Tri mala hrišćanina, „svetiji” neg' Trojica,
Jedan svoje carstvo zida, ostadoše dvojica.

Dva mala hrišćanina, svaki svoje gleda.
Svaki za se, svaki u se, svak' je sebi jedan.

Jedan mali hrišćanin traži novi žar,
Hristu drugog dovede i već ih je par.

Dvoje malih hrišćana u molitvi stoje,
Još jedan se obrati i sad ih je troje.

Troje malih hrišćana...

PREUZIMANJE ODGOVORNOSTI

U proteklih nekoliko godina, sam se bio zabrinuo zbog nestabilnosti, krize, ogromnih i brzih promena, te degradacije porodičnih vrednosti. Ipak sam se odlučio da moj naslov bude naša lična odgovornost jer mi se čini da nam i to nedostaje u velikoj meri.

Čini mi se da smo stalno izloženi negativnim ispadima javnih ličnosti, slavni muzičkih i filmskih zvezda, pa čak i „običnog naroda“ kroz razne vrste rijaliti programa. Kao rezultat svega toga, sve što je loše, narod je jednostavno prihvatio kao dobro, prihvatljivo i sasvim normalno. Nema da se neko buni protiv takvih stvari. Došli smo do tačke kada više nije vredno da se osudi i da se uradi bilo šta u vezi svega toga.

Često se može čuti: „*Ja nisam odgovoran (za ono što sam uradio), takav sam rođen; ili to je ostatak prošlosti; ili to je prosto tuđa greška.*”

Čak sam sebe uhvatio da se dvoumim u vezi ovakvog ponašanja. U vrlo retkim prilikama kada vozim, ja ponekad prelazim dozvoljenu brzinu. Tokom tih trenutaka, ako uspem da prođem i da me policija ne zaustavi, moja trenutna reakcija (osim naravno molitve i zahvalnosti zbog Božije milosti i što sam prošao a da me ne uhvate), jeste pitanje zašto sam to morao da uradim, zašto sam morao da idem tako brzo (pogotovo u slučaju kada sam mogao da se oduprem takvom izazovu).

Kao i obično, s vremena na vreme, kada mi dođe žuta minuta, obično sebe zapitam i to pogotovo u trenucima kada treba nešto da obavim (npr. obavezu koju sam nehotice zaboravio da obavim) a moja prva misao je kakav izgovor da smislim da bih sebe opravdao zbog čega nisam izvršio svoj zadatak. Da li samo ja tako radim ili mi više ne preuzimamo odgovornost za svoje postupke (ili ne uradimo) ili možda za greške koje smo napravili?

Pretpostavljam da bismo mogli odmah za sve da okrivimo Adama koji je postavio temelj za ono što se (ne) sme.

„Gospod Bog, zazva čoveka i reče mu: Gde si ti? Čovek odgovori: Čuo sam glas tvoj u vrtu i uplaših se, jer sam go, pa se sakrih. A Gospod Bog reče: Ko ti je kazao da si go? Da nisi jeo sa onog drveta s kog sam ti zabranio da jedeš? Čovek odgovori: Žena koju si pored mene postavio, dade mi sa drveta te jedoh” (1. Moj. 3:9-12).

Adam nas je naučio da bežimo i da se sakrijemo kada napravimo nešto loše, čak i da

odmah okrivimo nekog drugog za svoje delo. Možda ste već primetili da je postalo uobičajeno da izbegavamo odgovornost. Kao da je to jedna od 10 zapovesti: „Idite u svet i izbegavajte bilo kakav kontakt sa odgovornošću i radite kako vam je volja i ne preuzimajte bilo kakvu odgovornost za svoja dela.”

Adam nije bio jedini primer što se toga tiče. Kada je Kain ubio svoga brata, Bog ga je upitao: **„Kaine, gde je tvoj brat Abel? A On je odgovorio: Ne znam. Zar sam ja čuvar brata svoga?”** (1. Mojsijeva 4:9).

Kain je očito tvrdio da nema pojma šta se desilo sa njegovim bratom. Koliko nam se puta desilo da čujemo neku osobu koja je poznata kako tvrdi da nema pojma u vezi neke stvari, a da se kasnije uspostavi da je od početka znala šta se dešava, i da je ipak odgovorna za ta dela?

Kada se Mojsije vratio sa planine Sinaj i kada je upitao Arona: **„Šta ti je učinio ovaj narod te ga uvali u toliko greh? Aron mu odgovori: Da se ne raspali gnev gospodara moga! Ti znaš da je narod brz na zlo”** (2. Mojsijeva 32:21-22).

Aron se nije suprostavio Izraelcima dok Mojsija nije bilo, nije ih zaustavio u tome što su činili, nego se čak i pridružio narodu dok su činili loše, a zatim je za sve okrivio njih, ne sebe već njih.

Tokom Isusovog hapšenja, Petar je uvek bio tu negde u blizini i baš zbog toga ga je prepoznala jedna sluškinja i rekla: **„I ti si bio sa Isusom Nazarećaninom.”** Međutim on to nije želeo da prizna, nego je rekao: **„Ne znam, niti razumem šta govoriš. I iziđe napo- lje a petao je zakukurikao drugi put. I zatim se Petar opomenu onoga što mu Isus reče: Pre nego što petao zakukuriče dva puta, odreći ćeš me se tri puta”** (Marko 14:70-72).

Koliko si daleko spreman da odeš i da se okreneš od odgovornosti za svoja dela; da gle-

daš u oči sramotu i poniženje, samo da bi imao sigurnost, prihvatanje a ne negativno mišljenje drugih ljudi? Jesi li spreman da zauzmeš stav za svoja uverenja ili možda da priznaš pred svima da si pogrešio, ili ćeš možda da pobegneš i da se sakriješ, i da okriviš druge za to, za situaciju u kojoj se sada nalaziš?

Ponekad čujem ljude kako kažu: *„Da nije bilo toga i toga, ja bih sada bio srećno oženjen čovek; ili da nije bilo ovoga i ovoga, ja bih sada sigurno bio na boljem mestu nego što se sada nalazim; ili pa to nije moja greška...”* Možda u tvom slučaju postoje neke okolnosti za koje možeš reći da su odgovorne za negativan uticaj na tvoj život. Ipak, vreme je da prestanemo da krivimo događaje iz prošlosti, naša dela ili možda državu i političare, i da počnemo da preduzimamo određene korake ka tome da razmislimo o tome gde želimo da budemo i kako ćemo da sprovedemo ono što nam je Bog zapovedio. Ako želimo da ostavimo neki trag ili da nešto promenimo na ovom svetu kao vernici, onda moramo prvo da preuzmemo odgovornost za svoja dela bez obzira na posledice.

Vinston Čerčil je jednom rekao: „Cena moći je u odgovornosti.“ Bog nas je blagoslovio snagom da donosimo sopstvene odluke koje će biti Njemu na čast; da sledimo Njegovu reč, da volimo druge ljude, da opraštamo drugima, da oprostimo sebi, da učimo na svojim greškama, da živimo za viši cilj...

Mi možemo da odaberemo da preuzmemo odgovornost za sve ono što jesmo, za ono što činimo i gde želimo da idemo, i da postepeno prestanemo da koristimo izgovore za ono što ne činimo. Ako smo samci, ko smo mi da nekog drugog krivimo ako nemamo nikoga u svome životu? Hoćemo li možda da krivimo svoje roditelje? Možda naše prijatelje,

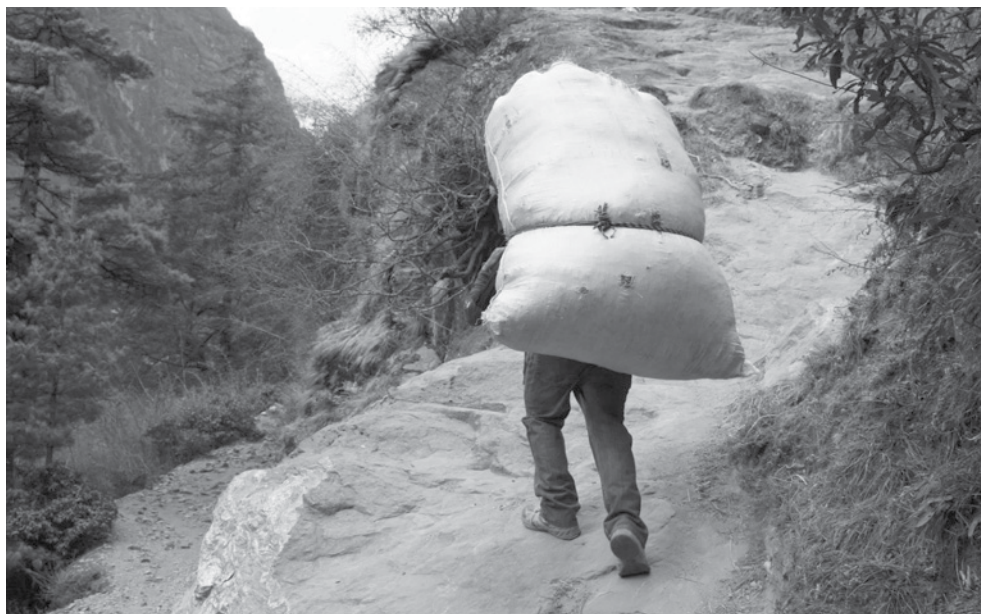
državu, sistem, naš posao ili možda mesto na kojem sada živimo? Umesto svega toga trebalo bi da preduzmemo korake da rastemo duhovno, da učimo što više iz Božije reči i da živimo po Božijim standardima.

Ako ceo svoj život provodimo u raspoloženju tipa: „Nisam to uradio, nije do mene, neko drugi je kriv“, onda nikada nećemo naići na prave trenutke niti uživati u sadašnjici. Ceo život će vam proći ispunjen raznim izgovorima umesto uživanjem i radošću.

„Jer će svaka osoba da nosi svoje breme.“ (Galatima 6:5)

Cliff Young

Prevod: Darko i Dragana Brvenik, Kisač

USAMLJENOST

U eri kada veliki postotak stanovništva živi u velikim gradovima veoma blizu jedni drugih, kada nam razne vrste transporta omogućavaju da relativno lako stignemo gdje god želimo, kada imamo sredstva komunikacije koja nam omogućavaju da u trenutku ostvarimo kontakt sa ljudima na drugom kraju planete; čini se da je problem usamljenosti veći nego ikada. Mnogo je dokaza za ovu tvrdnju, od kojih su neki zaista strašni, kao što je porast broja samoubistava u

najrazvijenijim zemljama. Ta samoubistva se pripisuju izolovanosti, posebno među tzv. uspješnim ljudima. Nedavno se pako zna koji put dogodilo da je student u Americi, čini se bez jasnog povoda, ubio 10 svojih kolega. Taj mladić po imenu *Chris Harper Mercer* je na svome blogu, govoreći o jednom drugom masovnom ubici, zapisao: „Ljudi kao on nemaju za šta živjeti. Interesantno, primijetio sam da postoji toliko ljudi poput njega, *potpuno samih i nepoznatih*, ali čim proliju

malo krvi, svijet zna ko su... Čovjek koga niko nije poznao, sada poznaju svi.”

Naravno, ovo je drastičan primjer toga šta usamljenost (uz druge faktore) može učiniti pojedincu ili društvu u cijelini. Mnogo je više onih koji u tišini trpe svoju odvojenost od ljudi, pateći a da niko nikada neće saznati o dubokom bolu koji nose u duši.

Mi smo stvoreni za zajedništvo. Svaki emocionalno i intelektualno zdrav čovjek želi biti voljen i prihvaćen. Tu čežnju za bliskom odnosima nam je još u stvaranju ugradio sam Bog. Naime, jedina stvar koju je kod rađanja svijeta on sam proglasio lošom je bila usamljenost: **„Nije dobro da čovjek bude sam”** (1. Mojsijeva 2:18). Naravno, na prvom mjestu smo stvoreni za zajedništvo sa Njim i često u crkvama ponavljamo kako u svakom čovjeku postoji praznina koju samo Bog može ispuniti. No, Njegova volja i naša čežnja ne staju na tome.

„Načiniću mu pomoć kao što je on (Adam)”, rekao je Gospod i stvorio prvu ženu što je svakako osnova za svako dalje sjednjavanje dva pola, ali i za

svako drugo zajedništvo između ljudi. Mi smo stvoreni, između ostalog, i da budemo pomoćnici jedni drugima, u svakom mogućem smislu. Svijet oko nas nije dizajniran za mnoštvo pojedinaca koji u samoći pokušavaju ostvariti svoju svrhu, nego za zajednicu koja na temelju ljubavi saraduje i stalno napreduje ispunjavajući Božju svrhu. Dakle, u nama postoji čežnja za dubokim i svrsishodnim vezama koje obogaćuju naš život i čine da i mi budemo blagoslov za druge.

Biti sam i biti usamljen nisu iste stvari. Mnogi ljudi u povremenoj samoći i dalje osjećaju da su dio zajedništva, da su voljeni, prihvaćeni i korisni, dok je mnogo više onih za koje se čini da imaju sve složeno onako kako bi trebalo biti: kontakt sa mnogim ljudima, posao, porodicu, crkvu, ali se ipak osjećaju izolovano i usamljeno. Ako ste i sami u sličnom položaju, čini se da odgovor za ovaj problem nije u tome da „natovarite” na sebe još aktivnosti. Često se ljudi učlanjuju se u razne klubove ili svakodneвно povećavaju listu svojih Facebook „prijatelja”. Razloge i rješenja ovog stanja treba prvo da potražimo u sebi.

Mnogi imaju problem ostvariti emotivne i smislene veze zbog ružnih iskustava iz prošlosti. Neki dolaze iz nesređenih porodica u kojima otac i majka nisu odigrali svoje uloge onako kako je trebalo. Neki imaju ružna iskustva izdaje od bliskih prijatelja, djevojaka ili mladića. Ovakve stvari mnoge dovedu na mjesto na kojem odlučuju da više nikada neće vjerovati ljudima. Jedan dio to učini iz straha od drugih i osjećaja nesigurnosti kada god im se neko približi, a ponekad odu toliko daleko da zbog povreda razviju osjećaj niže vrijednosti, kriveći sebe zbog toga što nisu voljeni. Drugi reaguju suprotno i kroz ponos razviju prezir prema ljudima. Njihova arogancija govori da im niko ne treba, da mogu uspjeti sami, da na svijetu ne postoji čovjek koji im može ponuditi nešto kvalitetno, nešto što će ih obogatiti jer oni sami već posjeduju sve što je potrebno. Nevjerovatno je koliko neuspješnih ljudi zbog ponosa odbija pomoć.

Na mnoge utiču razni društveni faktori i druge stvari van njihove kontrole. Tako nam razvoj društva, posebno u posljednjih pedesetak godina, jednostavno „krade” vrijeme

koje bismo inače proveli u komunikaciji sa drugim ljudima. Televizija sa stotinama kanala, kompjuteri, internet, sve to čini da, umjesto u nečije oči, mi gledamo u ekrane. Takve stvari su kod mnogih ljudi uticale na realnost i potpuno je promijenile. Neke osobe jednostavno izoluje njihov uspjeh ili odgovoran položaj, druge teški događaji poput smrti drage osobe ili bolesti. Mogli bismo nastaviti nabrajati u nedogled i ova lista mogućih razloga bi stalno rasla.

Obzirom da pišem hrišćanima, želim jasno reći da u korijenu svakog od tih uzroka leži rezultat grijeha, onoga koji je neko učinio prema nama ili smo mi sami učinili prema sebi i drugima. Sotona, kao otac grijeha, primjenjuje izolaciju kao jednu od najuspješnijih taktika za obaranje vjernika. Bilo da nas dovede do niskog samopoštovanje ili do ponosa, u konačnici rezultat je isti. Bez pomoći i zaštite drugih ljudi mi se teško možemo oduprijeti. Sjetimo se da naš **„protivnik, đavo, obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždere”** (1. Petrova 5:8). Ako ste gledali neku od emisija o životu lavova, vidjeli ste kako oni love. Cilj im

je odvojiti jednu životinju iz stada, obično onu neiskusnu, slabu ili bolesnu, i ako to uspiju, obrok im je zagaranovan. Potpuno jednako je sa sotonom i nama.

Istina, vjerujem da je potrebno da svako od nas može neko vrijeme stajati sam, ako Bog to od nas zatraži, ali njegov dizajn jeste da svoj puni potencijal dostižemo u zajednici sa drugim ljudima. Samoća kojoj nas Gospod može izložiti je najčešće kratkotrajna, ima svrhu i smisao. No, ona nije ono svakodnevno, prirodno stanje vjernika jer Hrist nije umro da spasi ogroman broj odvojenih pojedinaca nego da od njih stvori jedan živi organizam – svoju Crkvu. Zato, iako mnogi pogrešno misle da je često i dugo „stajati sam” odraz zrelosti, istina je potpuno suprotna. Mi zrelost nalazimo u međuzavisnosti, kada dobrovoljno uložimo svoje jake strane u zajedništvo da bismo blagosloville druge, ali istovremeno izložimo i svoje slabosti kako bi i oni nama bili u stanju pomoći.

Dakle, ako se dugo vremena borimo sa usamljenošću, prva stvar koju trebamo učiniti je

priznati da imamo problem. Nalazimo se na mjestu koje definitivno nije dio Božje volje za nas i odatle treba pobjeći što je prije moguće. Kakav god da je uzrok naše samoće, moramo sebi reći da nismo stvoreni da budemo sami, da se bez ičije pomoći suočavamo sa životom koji stalno nosi svoja iskušenja, probleme, patnju... Ono što uspijevaš uraditi sam je samo djelić obilja kojeg možeš dobiti ako u svoj život pustiš i druge ljude. Vjerni su tu da ti pomognu, da te osnaže, da te obogate... Moraš se otvoriti nekome (ili nekima) i dopustiti im da ti pomognu.

Ovo se posebno može odnositi na „jednosmjerne hrišćane”, ljude koji utiču na živote drugih ali sami ne dopuštaju intervencije u vlastitim životima.

Ako smo ustvrdili da imamo problem, pokušajmo naći uzroke. Ovo je odlično mjesto da nekome otvorimo vrata svog života i pustimo ga da razgleda. Sjećate li se britanske emisije u kojoj dvije starije gospođe obilaze kuće ljudi sa, blago rečeno, čudnim načinom života? Nailaze na sobe pune smeća, otpadaka, polomljenih i pode-ranih stvari, prljavštine... Nama

je začuđujuće da jedna normalna osoba može ubijediti samu sebe da je takav način života normalan. No, nevjerovatno je na šta sve možemo navići ukoliko nekada ne dopustimo drugima da nam pomognu da vidimo stvari onakvim kakve jesu. Tebi tvoji obijeni i oljuštjeni zidovi možda više ne smetaju, u redu je ako je kauč pocijepan, ona ružna vaza koja ti stoji u pročelju sobe je godinama, nekako, postala lijepa. Treba ti neko ko će ti reći da moraš popraviti, promijeniti, izbaciti, kupiti nešto novo... Stan na koji si navikao svakako može postati ljepši a neko koga pustiš unutra ti može pomoći da to zaista i sam uvidiš.

Kada smo uz pomoć drugih otkrili uzroke, otpustimo ono što ne možemo promijeniti. Pod ovim mislim na događaje iz prošlosti koji te vežu i ne dozvoljavaju da ideš dalje, u zdrave odnose sa ljudima. Možda trpiš zbog smrti nekog bliskog, možda te stara uvreda čuva u ljutnji i nepovjerenju... Ono što ne možeš promijeniti, počni u molitvi predavati zaboravu. Naravno, neke stvari jednostavno ne mogu otići tako lako, ali ako im damo dovoljno vremena i pristupimo sa čežnjom da budemo iscijeljeni, Bog će uraditi svoje. Vrijeme je da idemo dalje.

Takođe, molimo za snagu da možemo promijeniti ono što

može biti promijenjeno. Možda će zvučati kontradiktorno, ali privremena samoća može nekada biti najbolji lijek za usamljenost. U samoći ćeš jasnije čuti Božji glas i možda ponovo doživjeti Njegove riječi kao što su: „Sigurno te neću ostaviti; nipošto te neću zapustiti!” (Jevrejima 13:5). Kako se kroz Pismo i molitvu približavaš Bogu, vidjećeš kako te On sve više približava drugim ljudima, svetima koje je opunomoćio da ti pomognu.

Pismo je puno stihova koji govore o tome kako trebamo imati i duboke i svrsishodne veze. Družimo se, ulažimo vrijeme u sastajanja, a ne u sastanke i, najvažnije, prihvatimo sa punim povjerenjem ljude onakve kakvi jesu, ne očekujući da oni ispunjavaju naše nego Božje zahtjeve. Mnogo ljudi ima sindrom „savršenog prijatelja” koji čini da od ljudi očekujemo da budu baš onakvi kako ih zamišljamo. Takav stav čini da se prije ili kasnije razočaramo i napustimo odnos. No, samo nezrela osoba očekuje nemoguće od drugih dok emocionalno zreo čovjek zna da nema savršenih (posebno po našim nacrtima!) i da svaki čovjek ima slabosti i

mane ali istovremeno i mnogo divnih i lijepih osobina. To bi trebalo značiti da je apsolutno opravdano rizikovati i primiti nekoga u život. Vidjećemo kako uz poneko eventualno razočarenje primamo obilje dobrih stvari.

Ako su tvoje potrebe u ovom smislu ispunjene, ako se osjećaš voljeno, prihvaćeno i korisno, nemoj na tome stati. Ti znaš kako su to divni osjećaji i pokušaj ih podijeliti i blagosloviti one koji nisu u istoj poziciji. U Božjoj Crkvi ne smije biti usamljenih, jednako kao ni gladnih. Ako smo spremni brzo reagovati na nečiju fizičku potrebu, još hitriji bismo trebali biti u slučaju nečije izolovanosti. Nemojmo dopustiti da neko pored nas u tišini kopni. Sjetimo se da smo barem nekada u životu imali situaciju kada je neko „zaronio” u naše strahove, sumnje, boli, i pomogao nam da isplivamo na površinu. Pokušajmo pomoći braći i sestrama da uredi svoje živote, držeći vrata naših života otvorenim za dobrodošlicu onim ljudima kojima nas je Bog blagoslovio.

Dragan Nedić, Sarajevo

O D STRAHA DO MILOSTI

Zovem se Dragan i rođen sam 1979. godine u Somboru. Živeo sam sa svojim roditeljima i sa svojim mlađim bratom u jednom selu.

Za vreme rata 1992. godine, moji roditelji su odlučili da napustimo zemlju. Otac mi je bio profesionalni kuvar pa smo odselili za Nemačku i tamo boravili pet godina. U to vreme ja sam bio tinejdžer i počeo sam da izlazim sa lošim društvom, konzumirao sam razne droge i postao sam ovisan. Često sam od roditelja krao novac da bih sebi priuštio narkotike.

Moji roditelji su sa Jehovinim svedocima studirali Bibliju tako

da sam i ja često učestvovao na njihovim sastancima. U dubini duše sam osećao strah jer sam znao da ne mogu ispuniti Božji zakon. Veoma sam se plašio pakla.

Godine 1997. moji roditelji su odlučili da se vratimo kući jer mi je deda umro. Kada smo se vratili kući, primetio sam da je moja baka govorila o Isusu. Pričala je da je Isus jedini Spasitelj i da je On Gospodar nad Gospodarima.

U meni se pojavio veliki bes prema njoj jer sam smatrao da vređa Boga. Zbog toga sam odlučio da posetim njenu crkvu i da im kažem da ne lažu više i da prestanu da zavode narod. Kada sam ušao u dom Božji, pastor je propovedao a ja sam imao utisak da Bog meni lično govori.

Bog me je tada pozvao i istog trenutka sam se odazvao i priznao Gospoda Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Boga. Kada su moji roditelji to saznali, bili su mnogo ljuti na mene. Kako smo se u našem selu sastajali

kod braće i sestara u kućama, ja sam ih jednom prilikom pozvao da se služba održi kod mene. Moji roditelji nisu znali za to ali Bog je omekšao njihova srca i pristali su da dođu jer su videli da sam bio uporan u tome. Tog dana su i oni primili oprostjenje od Gospoda i od tada je Bog silno radio u našim srcima.

Godinu dana sam goreo za mog Gospoda. Bio sam veoma revan i ljubio sam Hrista, ali nakon godinu dana sam počeo da skrećem pogled sa Hrista na ljude. Pronalazio sam mnogo mana na njima, a svoje nisam video. Mislio sam da sam bolji od njih i tako sam prestao da idem na službe. Često sam ih kritikovao i nisam želeo da imam kontakt sa njima. To je tako trajalo 12 godina.

Želim da podelim sa vama kako me je Gospod vratio nakon 12 godina.

Moj otac je 2011. godine imao 54 godine. Bio je veoma aktivan i zdrav. Nikad se nije žalio ni na šta. Jedne nedelje smo zajedno ručali a on je odjednom pao. Odvezao sam ga u bolnicu, ali ubrzo nakon toga je pao u komu. Lekari su nam rekli da ima veliki izliv krvi u mozgu.

U našoj kući se okupljao narod da pita za njega. Video sam njihove izraze lica i osećao sam da se oni interesuju, ali da ne dele bol sa mnom. Ipak zahvaljujem Bogu što je poslao pastora da dođe. On je vapio Gospodu, plakao i tešio me. Video sam da mu je iskreno žao. Ipak, nakon sedam dana moj otac je umro.

Tada sam počeo da postavljam pitanja Bogu: Zašto si me stvorio? Zašto si stvorio moga oca? Čemu služi ovaj život kada moramo umreti? Kako to baš meni da se desi? Nisam ni u čemu mogao pronaći zadovoljstvo jer je sve prolazno. Ničemu se nisam radovao, ali Bog mi je progovorio i od tada sam počeo da se ponovo oslanjam na Njega.

Živeo sam sa svojom ženom i svojim sinom kod moje majke. Pre dve godine i moja majka se teško razbolela i umrla. Imala je rak kostiju sa metastazama, ali dok smo se svi mi molili za nju, ona nam je rekla da je videla Isusa i da joj je Gospod rekao da se ne plaši, da će otići sa Njim u nebo.

Ja sam vapio Bogu za iscelenje, ali ona moje molitve nije potvrđivala sa „amin”, već

je govorila: „Bože, neka bude Tvoja volja.” Tada sam shvatio da moja majka nije stavljala svoj život ispred Božje volje.

Za vreme dok je moja majka bila u bolnici, kod mene su lekari ustanovili da imam zloćudni tumor na desnom bubregu a u levom bubregu mnogo kamenja. Ja sam to predao Bogu i On mi je ponovo progovorio i rekao da će me postepeno isceliti da bi se On proslavio kroz mene. Tada nisam razumeo šta to znači.

Velična tumora je bila 3 cm. Nakon 10 dana ja sam ponovo otišao na CT skener. Tumor se smanjio na 1,8 cm. Postao je skoro duplo manji. Bog je tako učinio da moja vera raste jer sam video čudo. Odustao sam od operacije, ali moja žena i moj brat su mi govorili da odem, inače ću umreti.

Ja sam ih poslušao i ipak otišao na operaciju. Kada su izvadili tumor poslali su ga na analizu i nakon toga sam dobio rezultate: tumor je bio zloćudan. Moja dijagnoza je glasila: *adenom carcinom* (rak), ali veličina tumora nije više bila 1,8 cm već 1,2 cm. Lekari su se čudili jer nisam konzumirao lekove. Tumor se smanjio bez

citostatika, hemoterapije i zračenja. Bog ga je smanjio da bih ja video ono što mi je On i obećao, da će me postepeno isceliti.

Još uvek imam problem se levim bubregom zbog kamenja, ali verujem da je ovaj kamen na slavu Božju, jer da ga nisam imao ne bi se ni tumor otkrio. Uopšte nisam imao bolove na bubregu koji je bio obuhvaćen tumorom već u levom bubregu gde se nalazi kamen.

Verujem da će Bog da me isceli na Njegov način. Gospod je počeo silno da radi i na srcu moga sina i moje žene tako da zaista uživamo u Božjoj prisutnosti. Nemam više zemajskog oca ni majku, ali Bog mi je govorio: „*Ako te otac i majka ostave ja ću te primiti.*” Ovo obećanje je oživelo i Bog je postao moj Otac. Svakoga dana se brine za moju porodicu i za mene. Svakoga dana nam daje hleba, brine se za sve naše potrebe.

Bog je veran i zahvalan sam Mu na svemu, apsolutno na svemu. Neka se Njegovo sveto ime proslavi u životima svih nas.

Dragan Petrović, Bački Monoštor

ZAHVALNA SAM...

- ... za muža koji mi svake noći povlači prekrivač, ali uvek je tu...
- ... za dete koje umesto da sredi svoju sobu, samo gleda TV, ali ipak je u kući a ne na ulici...
- ... za porez koji moram redovno da plaćam državi,š to znači da sam zaposlena...
- ... za nered koji moram da pospremim nakon rođendana, što znači da sam bila okružena prijateljima...
- ... za pantalone koje su malkice tesne, jer imam šta da jedem...
- ... za svoju senku koja me “posmatra” dok radim – pa mene sunce obasjava...
- ... za travnjak koji treba pokositi, prozore koje treba oprati, oluke što cure, jer to znači da imam dom...
- ... za parking mesto na samom kraju parkinga, jer to znači da imam zdrave noge a ipak sam blagoslovena prevoznim sredstvom...
- ... za sve prigovore na račun vlasti, to ne znači ništa drugo nego da imam(o) slobodu govora...
- ... za velike račune za grejanje, bar se ne smrzavam...
- ... za staru gospođu koja u crkvi sedi iza mene i dok glasno peva, falšira sve vreme – zato što mogu da čujem...
- ... za gomiletinu veša koji čeka da se ispegla – to znači da imam šta da obučem...
- ... za umor i mišiće koji bole na kraju dana, ali zato imam snage za čitav dan...
- ... za alarm koji me budi svakog dana u ranu zoru – to znači da sam još uvek živa...
- ... za sve u životu jer sve što imam i što jesam, Bog daje i Bog se brine...

Prevela Daniela Erceg

5 ZAVJETA

Neki ljudi su protiv zavjetovanja, ali u Bibliji možemo vidjeti mnoge velike Božije ljude koji su bili upravljani savezima, obećanjima, zavjetima i znakovima. Ni Psalmist nije bio protiv zavjetovanja. Rekao je: „Bože, dugujem Ti što sam zavjetovao. Prinijeću Ti žrtve zahvalne” (Psalam 56:13).

Moj savjet vezano za ovo je da ako ste zaista zainteresovani za duhovni napredak - zadobijanje nove sile, novog života, nove radosti i novog ličnog probuđenja u vašem srcu - dajte određene zavjete i održite ih. Ako pokleknete, ponizno se pokajte i krenite iznova. Ali uvijek imajte te zavjete na umu. Oni će vam pomoći da uskladite svoje srce sa ogromnom silom koja izvire iz trona na kojem Hrist sjedi, sa desne Očeve strane. Ovdje je pet zavjeta koje sam imao na umu, koje bi bilo dobro da načinite i održavate.

1. Temeljno se pozabavimo grijehom u svome životu

Grieh se danas stavlja „ispod tepiha”, i daje mu se novo ime i novo lice. Možda ste bili podvrgnuti ovom fenomenu u školi.

Grieh se naziva raznim elegantnim imenima - samo ne onim što zaista jeste.

Cijela stvar je smiješna, jer je grijeh drevni neprijatelj duše. On se nikad ne mijenja. Mi treba ozbiljno da se pozabavimo s njim u svojim životima. Ne zaboravimo da „kraljevstvo Božije nije u jelu i piću, nego u pravednosti, miru i radosti u Duhu Svetom”. Pravednost leži na vratima kraljevstva Božijeg.

2. Nikad ne posjedujte ništa

Pod ovim ne mislim da ne treba da imate ništa. Mislim da treba da se oslobodite osjećaja da to posjedujete. Taj osjećaj posjedovanja je ono što nas ometa. Sve bebe su rođene sa stisnutim šakama i izgleda kao da kažu: „Ovo je moje!” Jedna od prvih riječi koje izgovore kad počnu da pričaju jeste: „Moje!” To uglavnom učine ljutitim tonom. Taj osjećaj „ovo je moje”

je veoma štetan za duh. Ako ga se možete osloboditi, tako da nemate osjećaj kao da posjedujete išta, doći će snažan osjećaj slobode u vaš život.

3. Nikada se ne branite

Svi smo rođeni sa željom da se odbranimo. Ako insistirate na tom osjećanju, Bog će vas pustiti da sami sebe branite. Ali ako to predate Bogu, da vas On brani, On će to i učiniti. Rekao je Mojsiju u Izlasku 23: „*Biću neprijatelj tvojim neprijateljima i pritisnuću tvoje tlačitelje.*”

4. Pazi šta pričaš o drugima

Nikad ništa ne prenosi o nekome drugom što bi ga povrijedilo. „*Ljubav pokriva mnoštvo grijeha*” (1. Petrova 4:8). Onaj koji priča okolo ne nalazi Božiju naklonost. Ako znaš nešto što bi omelo ili pokvarilo reputaciju jednog od djece Božije, zakopaj to zauvijek. Nađi neku malu baštu i kada dođe neko sa zlom pričom o nekome, sahrani to i reci: „Ovdje u miru leži priča o mom bratu/sestri.”

Bog će se pobrinuti za to. „*Kojim sudom sudite, tim će vam se suditi.*” Ako želite da Bog bude dobar prema vama, treba da budete dobri prema Njegovoj djeci.

5. Nikad ne prihvataj slavu za sebe

Bog je ljubomoran na svoju slavu i neće je dati drugome. Neće je čak ni dijeliti sa nekim. Prilično je prirodno da se ljudi nadaju da će im možda njihova hrišćanska služba dati šansu da pokažu svoje talente. Istina, oni žele da služe Gospodu. Ali oni takođe žele da drugi ljudi znaju da oni služe Gospodu. Žele reputaciju među svetima. To je veoma opasno područje - tražiti reputaciju među svetima. Dovoljno je loše tražiti reputaciju u svijetu, ali je još gore tražiti je među Božijim narodom. Naš Gospod se odrekao sopstvene reputacije, i tako moramo i mi.

Ovi zavjeti su u suprotnosti sa starom ljudskom prirodom. Oni unose krst u vaš život, i niko se ne vraća sa tog puta jednom kada ga uzme. Kada se jednom ovo zavjetujete, ne zaboravite da to udara u srce vašeg bića i da ne postoji mjesto na koje se možemo vratiti. Predajte sve Njemu i vaš život će početi da se uzdiže. Procvjetaćete na predivan način.

A.W. Tozer

Five Vows for Spiritual Power
Prevela Svjetlana Brezo

ČUDA ISUSOVA

Da li ste ikada razmišljali o čudima koja je Isus činio za vreme svog ovozemaljskog života? Jeste?! Pa naravno da jeste. Ko ne bi razmišljao o tako divnim i veličanstvenim stvarima. Za početak ću pročitacu biblijski tekst iz evanđelja po Luki: „*Jovana obavestiše o svemu ovome njegovi učenici. Tada Jovan dozva dvojicu od njih i posla ih Gospodu sa pita-njem: Jesi li Ti taj koji treba da dođe ili da čekamo drugoga? Kada ovi stigoše do Isusa, On je upravo u taj čas izlečio mnoge od bolesti, muka i zlih duhova, i mnogim slepima darovao vid, a njima*

reče: Idite i javite Jovanu što ste videli i čuli; slepi ponovo gledaju, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluvi čuju, mrtvi ustaju, a siromašnima se propoveda Radosna vest” (Luka 7: 18-22).

Isus je čudesna osoba. Zato nije ni malo čudno da sve što je povezano sa Njime izaziva čuđenje. Ali nije On čuda činio samo zbog svojih osobina, nego pre svega zbog naših potreba. Ko hoće da govori treba da se postara da oni kojima govori mogu da čuju njegov glas. Ako neprestano govori na planinskim visovima, malo će njih

ostati uz njega. Na visovima je hladno za one koji nisu prožeti vatrom, pa će do malo njih dopreti njegov glas. Ko je došao nešto dati ne može da traži od ljudi slabih pluća, skrhanih srca i iznurenih nogu da se četvonoške pentraju za njim uza strmine, već mora da ih potraži u ravninama, u njihovim kućama u kojima su se šćućurili. Mora da se sagne da bi ih podigao.

Upravo zbog toga je Isus činio čuda. Kada god je našao nekog opravdanog razloga, odbijao je da učini čudo. On nije bio vašarski zabavljač i mađioničar. Međutim, pošto bi odbio čoveka, ako bi ovaj i dalje navaljivao, nagradio bi njegovu veru, ali za sebe, za svoj spas, nikada nije učinio ni jedno čudo.

Nije ga učinio u pustinji da bi se oslobodio satane (Luka 4). Nije ga učinio u Nazaretu kada su pokušali da ga ubiju (Luka 4:28-30), niti u getsemanskom vrtu kada su došli da ga zarobe (Jovan 18:11). Nije to učinio ni na krstu kada su ga podrugljivo pozivali da se spasi (Matej 27:40).

On je uvek poučavao narod da ne treba da Mu veruju samo

zato što čini čuda, iako treba da imaju na umu da vera može da čini čuda. Tri stvari su čoveku neophodno potrebne: hleb, zdravlje i nada. Bez svih ostalih može da živi, doduše pomalo mršteći se i gundajući, ali ako nema samo jednu od ove tri stvari, onda „zove” smrt da mu dođe što pre. Bez jedne od pomenute tri stvari, život je sličan smrti. Zapravo život je smrt, ali pojačana, pogoršana mukama i patnjama kojima kao da nema kraja.

Glad, to je iscrpljivanje tela. Bol nagoni čoveka da zamrzi svoje telo, a kada nema nade, čoveka zahvata očajanje jer ne očekuje nikakvo poboljšanje, utehu ili okrepljenje, zbog čega je lišen svakog zadovoljstva pa i razloga da i dalje živi. Zato, ko hoće da privuče ljude k sebi, mora im dati hleba, zdravlja i nade. Treba da ih nahrani, da ih izleči i da im „ulije” veru u lepše sutra, a da bi to izveo u ovom svetu gladi, bolesti i beznada, zaista je potrebno čudo. Evo razloga Hristovim čudima. On je činio samo ono što je bilo neophodno.

Kada je Jovan koji beše u tamnici poslao svoje učenike da pitaju Isusa: „Jesi li ti taj koji

ima doći ili drugoga da čekamo”, Hrist im nije odgovorio odgovorom iz domena teorije. Nije rekao ni da ni ne, već: „*Hodite, pogledajte, pa javite Jovanu šta ste videli.*” Da bi se osigurao kako prividno veća čuda iz materijalne sfere neće zaokupiti pažnju kurira, Isus zaključuje svoju listu rečima: „*Sromašnima se propoveda Radosna vest.*”

On ne odvajava evanđelje od čudesnih isceljenja. Obe vrste dela su iz istoga roda. Zapravo evanđelje je daleko značajnije, ali ponekada je potrebno isceliti telo da bi uši imale priliku da čuju evanđelje. Sada oni koji nisu videli svetlost sunca, vide svetlost istine; oni koji nisu mogli da čuju ljudske reči, sada

slušaju Božje, oni koji nisu mogli da se maknu iz svojih postelja, sada idu za mnom, oni koji su bili dušom mrtvi, vaskrsli su na jednu moju reč, a siromašni, od kada se propoveda evanđelje, bogatiji su od najvećih bogataša. Pogledajte moja dela pa zaključite sami jesam li ja taj koji ima doći ili ne. Ovo je Isus poručio Jovanovim učenicima.

Šta su to oni mogli da vide? Isus se nalazi usred jedne velike „seanse” isceljivanja. Međutim, On nije ni vračar ni zaklinjalac kakvi su bili mnogi u ono vreme, a ima ih i danas. On ne pribegava bajanju, bacanju čini, amailijama, dimovima i velovima niti bilo čemu tajanstvenom. Ne poziva u pomoć nekakve sile, ni podzemne ni nebeske. Dovoljno je da kaže jednu reč, da pusti glas, da blago progovori ili da nežno pomiluje. Potrebni su samo On, i vera onoga koji Mu se za pomoć obraća. Zato On ponekada pita nesretnika koji je došao po pomoć: „*Veruješ li da ja mogu to da učinim?*” Nakon što ga isceli kaže mu: „*Idi! Tvoja vera te je iscelila*” (Luka 8:48).

Zašto Isus Jovanovim emisarima na njihov upit: „Jesi li Ti taj?”, nije prosto, jasno i glasno

odgovorio: „Da, ja sam!“? Mnogi bi voleli upravo ovakav odgovor. Da ne moraju da razmišljaju, kako sami kažu. Ali baš o tome se i radi. Isus hoće da mi razmišljamo i to iz više razloga.

Prvo, vi znate koliko su reči varave i lažljive. Bezbroj puta ste i sami sreli lepo našminkane laži, devalvirane izjave i obećanja bez pokrića. Svako može da kaže: „Da, ja sam!“ No pogledajte njegove aktivnost, pogledajte njegova dela, pa ćete mnogo sigurnije znati da li je osoba to što govori da jeste, ili možda ipak nije.

Drugo, intelektualna varijanta odgovora nije ono što čoveku treba. Isus to dobro zna i zato svoj odnos sa ljudima ne zasniva na znanju, nego na pripadanju. To je živi dodir između vere čoveka i moći Boga. To je saradnja dvaju sila. Sljubljivanje i stapanje spasonosnih ubeđenja.

Treće, ovo je čini mi se i najvažniji razlog - odlučujući razlog. Isus tada nije odgovorio samo Jovanu Krstitelju, već je odgovorio i vama i meni. Da je Hristov odgovor Jovanovim učenicima glasio: „Da ja sam“, ko bi u tom slučaju odgovorio na moje pitanje. Jer i ja sam nekada bio u dilemi, a zar niste i vi? I ja sam pitao: „Isuse jesi li ti taj, ili da idem drugome?“ Možda Muhamedu ili Budi, Saibabi ili da još čekam?

Buda je reko da je on TAJ. I Muhamed je rekao da je on TAJ. I Saibaba je rekao da je on TAJ. A Isus? Isus je rekao: „Dođite i pogledajte moja dela...”

Ja sam se odvažio i pogledao sam Njegova dela, a odgovor je došao sam po sebi. Rekao sam: „Da Isuse Ti si Mesija. Ti si TAJ!“ Kako stoji stvar sa vama?

Ivan Božer, Temerin

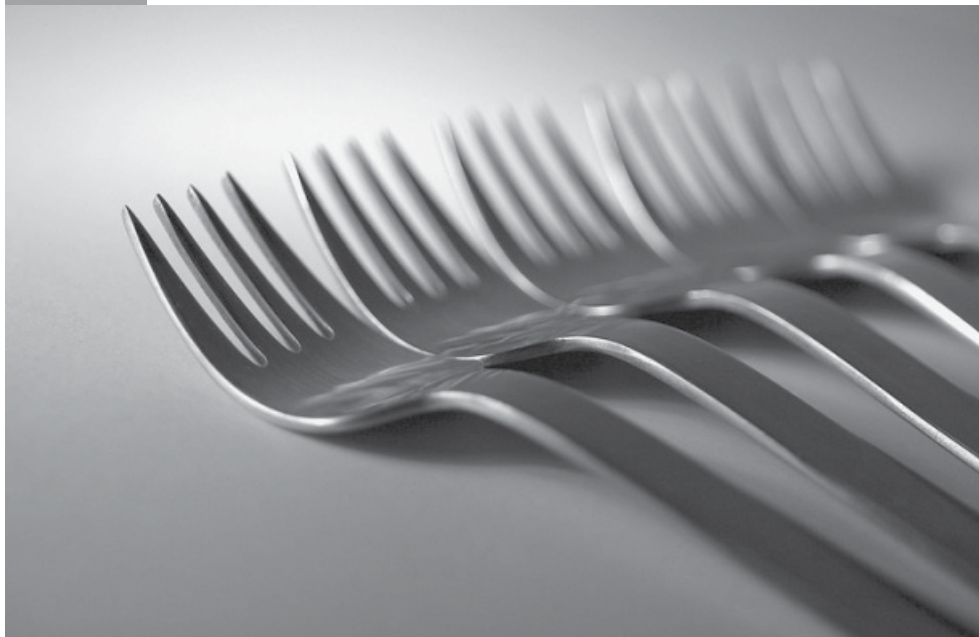
Neuporedivo bolje je biti drag Bogu samome, nego celom svetu.

Tihon Zadonski

Bolji je jedan koji je Boga spoznao, nego milijarde nevernih.

Simeon N. Bogoslov

VILJUŠKA

Jedna žena je bila veoma bolesna i dali su joj još oko tri mjeseca života. Kada je počela da sređuje svoje stvari, pozvala je pastira u svoju kuću da porazgovaraju o njenim poslednjim željama. Rekla mu je koje pjesme želi da se pjevaju na njenoj sahrani, koj odlomak iz Svetog Pisma da se pročita i koju haljinu da joj obuku. Tražila je da bude pokopana sa svojom omiljenom Biblijom u lijevoj ruci. Sve je bilo sređeno, i pastir je bio spreman da napusti ženu, ali ona se iznenada sjetila svog konačnog

zahtjeva koji joj je bio od velike važnosti.

„Molim te pastore, ima još jedna stvar” - rekla je uzbuđeno.

„Svakako, o čemu se radi?” - bio je pastirov odgovor.

„To mi je od velike važnosti” - nastavila je žena - „želim da budem pokopana sa viljuškom u desnoj ruci.”

Pastir je bez riječi zurio u ženu.

„To te iznenađuje, zar ne?” - pitala je žena.

Pastir je odgovorio: „Pa, da

budem iskren, zbunjen sam tim zahtjevom.”

Žena je onda objasnila: „Vidiš pastore, sve ove godine sam odlazila na zajedničke hrišćanske ručkove ili večere, i sjećam se da bi se uvijek prilikom sakupljanja upotrebljenog posuđa neko nagnuo prema meni i rekao: *Drži svoju viljušku!* Bio je to moj najdraži dio jer sam znala da dolazi nešto još bolje, čokoladni kolač ili debela pita. Nešto divno na kraju glavnog jela.”

Pastir je pažljivo slušao i smješak mu je ozario lice. Žena je nastavila: „I tako želim da me ljudi vide u mrtvačkom sanduku sa viljuškom u desnoj ruci. To će izazvati da se zapitaju: *Čemu ta viljuška?* Želim da im tada kažeš: *Drži svoju viljušku, najbolje tek dolazi.*”

Oči pastira su se ispunile suzama radosti kada je zagrlio ženu za zbogom. Znao je da je to poslednji put da vidi tu sestru prije njene smrti. Isto tako je znao da je ta žena bolje razumjela nebo nego on sam. Ona je znala i vjerovala da najbolje tek dolazi.

Na sahrani su svi koji su prolazili pored njenog kovčega, mogli da vide žene u divnoj

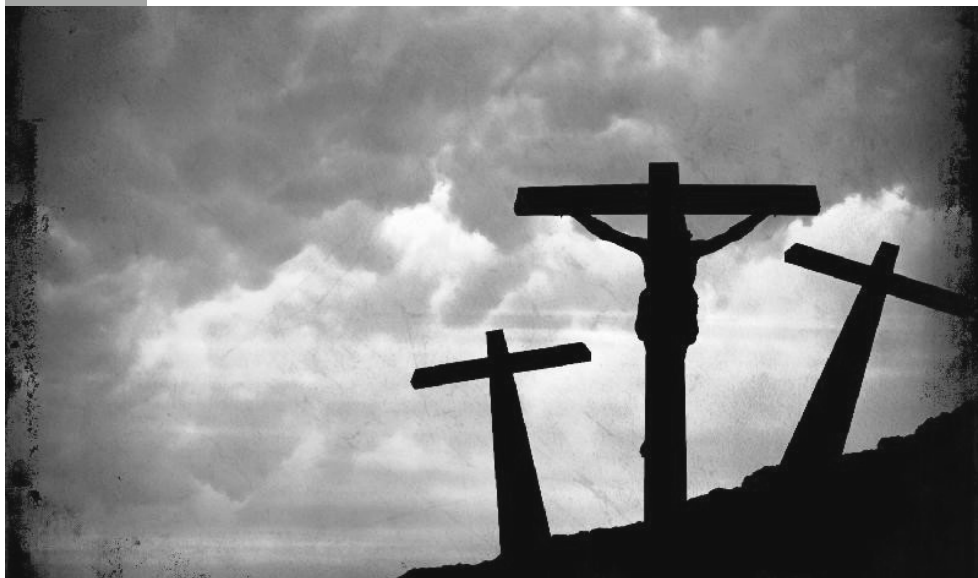
haljini sa njenom najomiljenijom Biblijom u lijevoj ruci i sa viljuškom u desnoj.

Pastir je stalno i iznova slušao ljude kako pitaju: „Zašto drži viljušku?” Njegov osmijeh je svaki put postajao sve širi i sve jasniji. Tokom propovijedi je ljudi-ma ispričao o razgovoru sa ovom ženom malo prije njene smrti. Rekao je za viljušku i šta je ona značila za nju. Rekao im je zatim kako ne prestaje da razmišlja o njoj. Ta je viljuška na sve ostavila snažan utisak i mnogi još prepričavaju tu priču drugima koje sretnu.

Sada je ona ispričana i tebi. Kada sledeći put posegneš za svojom viljuškom, neka te ona podsjeti da najbolje tek dolazi...

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

Moli ovu molitvu u vjeri da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.

Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

akcija

+

+

www.media.syloam-international.org

~~26~~

16€

~~52~~

32 km

~~260~~

130 kn

~~2600~~

1600 din

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: PRESS@SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG; INFO@DEREKPRINCE.RS

TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

Syloam

PUT

Postoji krivina zvana *neuspjeh*,
petlja zvana *konfuzija*,
znakovi upozorenja zvani *porodica*,
ograničenja brzine zvana *prijatelji*
i jednoličnost zvana *posao*.

Međutim,
ako imate ono što se zove *odlučnost*,
mašinu zvanu *istrajnost*,
osiguranje zvano *vjera* i
vozača zvanog *BOG*,
stići ćete do mjesta koje se zove *uspjeh*!

